

işsizliğe, darbelere ve Ergenekon'a karşı
1 Mayıs'ta Taksim'e

Devrimci
Sosyalist İşçi
Partisi
DSİP

sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 360 ■ 1 Mayıs 2009 ■ 2 YTL

krizin faturasını patronlar ödesin birleşen işçiler yenilmemezler

1 Mayıs Türkiye'de ilk kez resmi tatil günü ilan edildi. Emek ve Dayanışma Günü'nde işçi sınıfı krizle boğuşuyor.

Fabrikalar kapanıyor. İşçiler süresiz izne çıkartılıyor. Yüzbinlerce insan küçülme bahanesiyle işten atılıyor. Dünya çapında kapitalistler krizin faturasını emekçilere ödetmek istiyor.

Krizin henüz başındayız. Giderek derinleşiyor. Egemen sınıfın sözcüleri bu krizden ne

zaman çıkılacağını bilmediklerini söylüyor. Kapitalist sistem bozuktur zaten, artık çalışmıyor.

Zenginlerden yoksulları düşünmesini bekleyemeyiz. Patronlar işçileri kollamaz. Toplumsal reklamlarla adını duyuran şirket ve bankalar açıklıktan ölen bir insana zırnık bile vermez.

Oysa zenginlik var. Dünya çapında 17 milyon dolar milyoneri rahat ve zevkli bir hayat sürüyor. Onlar hiç kaybetmeyecek. Ama zaten açlık, yoksulluk

ve yoksunluk içinde yaşayan 6 milyar krizle daha dibe gidecek.

Bu kader değildir. Harekete geçmeliyiz. İşçi sınıfı birleşirse onu kimse yenemez. Ekonomik politikaların şirketler için değil toplumun çıkarına hizmet etmesi gerektiğini yüksek sesle söylemeliyiz.

Kürtlere karşı şiddet ve savaş politikaları son bulmalıdır.

Kürt kardeşlerimiz eziliyor. Türk emekçileri Kürtlere karşı kıskırılıyor. Aktütün'de,

Dağlıca'da ölenler emekçi çocukları, onlar ise evlerinde güvenle oturuyor. Amaçları belli. Kürt sorununu çözümsüzlüğe sürüklemek. Savaşa aktılan trilyonları yağmalamak. O trilyonlar yeni fabrikalar kurmak, yeni okul ve hastaneler yapmak, aç olanı doyurmak, evsiz olana ev yapmak için kullanılmalıdır.

Krizi derinden yaşayan Türk işçilerinin çıkarı Kürt halkının taleplerinin kabul edilmesi ve adil bir barıştır.

ikamecilik ve sosyalizm

stalinizm neden ikamecidir?

popülizm mi, sosyalizm mi?

Şenol Karakaş
sayfa: 6-7

1 Mayıs işçi sınıfının birlik ve dayanışma günüdür

DSİP
1 Mayıs açıklaması
sayfa:3

İklim değişikliği yeni hastalıklar ve küresel salgın tehlikesi yarattı

Domuz Gribi yayılıyor

Volkan Akyıldırım

sayfa: 5

İnsan doğası sosyalizme engel mi?

Tacim Karadağ

sayfa: 8

Bugün 23 Nisan!

23 Nisan "Çocuk Bayramı her yerde coşkuyla kutlandı." Haberler hep böyle yazılır bu günde. Ama yaşananlar pek de bayram olmadı kürt çocuklarına. Onların bayramı değil bu. O gün Hakkari' de bir çocuk öldü, biri ise ağır

yaralandı. 14 yaşında bir çocuk dipçikle başına vura vura öldüresiye dövüldü. Sadece Kürt olduğu için. Özel hareketçi polisin nefreti Kürt sorunun ne olduğunu gözler önüne serdi. 23 Nisan'ın büyük bir sahtekarlık olduğunu da.

Panzer üzerlerine devrildi

Kimi taş attığı için tutuklanıyor. 24 saat aç ve susuz bırakılarak mahkemeye çıkarılıyor. Kim öldüresiye dövülüyor, işkence görüyor. Kimileri ise 12 yaşındaki Uğur Kaymaz gibi kurşunlarla taranıyor. Başına bunlar

gelmeyen Kürt çocuklarına kaçış yok. Panzer geliyor, üzerlerine veriliyor. Van'da bir çocuk öldü, ikisi ağır yaralandı. Bir gün önce çocukların bayramıydı. Tüm politikacılar çocukları ne denli sevdiklerini anlatmıştı.

Çocuklar için adalet!

Şırnak'ın Cizre İlçesinde, 19 Ekim 2008 tarihindeki gösterilere yapılan müdahalede 9 yaşındaki bir çocuk, kafasına aldığı gaz bombası darbesiyle yaralandı.

Siirt'te, 23 Ekim 2008 günü gece saatlerinde Seyrantepe Mahallesi'nde ateş yakan gruba müdahale eden polisin 12 yaşındaki Feyzullah Ene adlı çocuğu darp etti, darp sonucunda kolu ve kafası kırıldı.

397 kişi gözaltına alınırken, 29'u çocuk olmak üzere 208 kişi olaylar ile ilgili tutuklanmıştır. Bu sadece 2008 yılının Türkiye'de bilinen bilançosu...

Dünyada her yıl binlerce çocuk açlıktan, savaştan ölüyor ya da aileleri ölüyor onlar öksüz kalıyor, sayısız çocuk mülteci olarak hayatlarına devam ediyor. İnfaz bekleyen çocuk suçlular da cabası...

Savaşın sürdüğü topraklarda Irak, Filistin, Gazze, Afganistan ve tabii ki kürt illerinde bombalar, mayın tarlaları, polis şiddeti günlük yaşamların bir parçası olmuş durumda... 2008'in aslında çocuklar için ağır olan yukarıdaki bilançosu aksine gün geçtikçe artıyor. İnsan hakkı olan çocuk hakları ihlal ediliyor. Türkiye'de 1995 yılında uygulamaya geçen Çocuk Hakları Sözleşmesi sadece kağıtta kalıyor.

Şu an Türkiye'de demir parmaklıklar arkasında, kötü koşullarda olan yüzlerce çocuk var. Özellikle son aylarda onlarca Kürt çocuk göz altına alındı, tutuklandı. Ergenekoncuların arazilerinden cephanelikler çıkarken onların sadece ceplerinden çıkarıp attıkları taşlar kendi yaşlarının katları kadar ceza almasına neden oluyor. "Örgüt üyesi olmak" gerekçeyle açılan soruşturmalar ve davalar hiç bitmiyor. Diyarbakır, Hakkari, Van, Batman, Mardin, Bitlis ve daha birçok kürt ilinde yaşları henüz 12,13 olan çocuklar acımasızca tutuklanıyor. Bazıları kafalarına aldıkları dipçik darbeleriyle yaralanıyor ya da ölüyor, bazılarının ise küçücük bedenleri kurşunlara hedef oluyor.

Hukuka göre 18 yaşına gelmemiş her birey çocuk sayılır. Ağır ceza mahkemelerinde yargılanan çocukların davaları çocuk mahkemelerinde görülmemelidir. Zaten kendisi yeterince adaletsiz olan Terörle Mücadele Kanunu çocuklar için iki kat adaletsiz oluyor. Bu kanunun maddeleri değiştirilmeli ve

tekrar çocuklar için düzenlenmelidir.

Eylemlere katıldıkları gerekçeyle tutuklanan ve yargılanan çocukların aileleri ve avukatlarından oluşan 'Çocuklara Adalet Girişimi' bu talepleri dillendiriyor.

Türkiye'de polis şiddetiyle erken yaşta tanışan, tutuklanan onlarca çocuk için imza kampanyası başlatıldı. "Çocuklara

Adalet İstiyoruz" imza kampanyası internet üzerinden yürütülüyor. Çocuklara adalet diyenlerin imzalarını bekliyor.

Sitede "Çocuklara Adalet Arıyoruz" başlıklı metinde "Türkiye'de yaşayan tüm çocuklara değer vermenin, onları korumanın hepimizin sorumluluğu olduğunu düşünüyorum. 18 yaşına dek tüm bireyler, yargı sürecinde dahi olsalar "çocuk-

tur" ve tüm çocukların çocuğa özgü koşullarda yargılanması gereklidir. Suça yöneltilen çocuklar için özgürlüğünden yoksun bırakma son çare olmalı, hiçbir çocuk haklarından mahrum kalmamalı ve her koşulda eğitim hakkını kullanabilmelidir" deniliyor.

Metinde Çocuk Hakları Bildirgesi'ne de yer verilmiş. <http://www.cocuklaraadalet.co>

m internet adresi üzerinden yürütülen kampanyaya şu ana kadar 1500'ü aşkın kişi imza attı.

Çocuklar İçin Adalet kampanyası bir çok toplantı gerçekleştirildi. Aktivistler Diyarbakır ve diğer illerdeki davalara katılıyor. Son olarak Hakkari'de polisin çocuklara vahşice saldırısını bir eylemle protesto ettiler.

İrem Nur Aksu

Şirin Cemgil'in Rakel Dink'e mektubu

Şirin Cemgil'i geçen hafta kaybettik. 68 kuşağının militan kadınlardan biriydi. Sevgilisi Sinan Cemgil Nurhak Dağları'nda devlet tarafından katledilmişti. Sevgilisi yine kurşunlarla alınan Rakel Dink'e yazdığı mektup ta asla kurşunlanamayacak sevgisini anlatmıştı. Şirin Cemgil'i saygıyla anıyoruz.

Sevgili Rakel, Sizi tanımıyorum ama acıyı, o gururla taşınan acıyı tanıyorum. Sevgilinin kurşunlanmasının yarattığı o yoğun, o hiçbir yerlere sığdırılmayan acıyı. Ama asla kurşunlanamayacak olan sevgiyi de.

Benim sevgilimi yıllar önce 1971' lerde Nurhak'ta kurşunlayan ellerle, sizin sevgilinizi 2007'de İstanbul'da kurşunlayan ellerin arkasında duran karanlığı da tanıyorum. Buna karşı duran bizlerin bütün yeryüzünü

kaplayan kardeşliğini tanıdığım ve yaşadığım gibi.

Yeryüzünde sessiz çığlıkların yansıdığı yerler çok ve sessiz çığlıkları hatırlatan tarihler de saymakla bitmez. Yıllar öncesinde ve zamanımızda yaşanan soykırımlar, katliamlar, işkenceler, paylaşım savaşlarının bombaları vb. vb. Kendimizin doğrudan yaşadıklarımız bir yana, doğrudan yaşamadığımız insanlığın çektiği acılar bazen bir kitaptan, bir filminden, bir fotoğraftan veya

bir müzikten çıkarak ulaşıyor insana. Ya da kendi anılarımızdan, her hangi bir çağrışımla çıkıp geliyorlar karşımıza, gerçeğe tutkulu bilincimizin bir yerinden süzülüp çıkıyorlar önümüze. Elbette yalnız acılar değil ulaşan, sevinçler, mutluluklar, devasa üretimler, buluşlar, destanumsı direnişler ve sevgi...

Sizin mektubunuz da bir gazeteden ulaştı buraya ve bana. Düşündürdü, kıvandırdı, içimdeki duyguların bazılarıyla rezonanslar oluşturdu. Bunları size ulaştırmak ve ağlayarak okuduğum derin ve anlamlı mektubunuza katıldığımı, acınızı paylaştığımı yazmak istedim.

Tanımıyor da olsam sizi ve

çocuklarınızı bağırma basar, sevgiyle gözlerinizden öperim Rakel.

Şunu da eklemeliyim, büyük şair Nâzım Hikmetin dediği gibi: "Çin'den İspanya'ya, Ümit Burnu'ndan Alaska'ya kadar, /her mili bahride her kilometrede dostum ve düşmanım var/Dostlar, ki bir kere bile selamlaşmadık/aynı ekmek, aynı hürriyet, aynı hasret için ölebiliriz" Eşiniz Hrant da böylesi bir ekmek, böylesi bir hürriyet ve böylesi bir hasret için ölümü göze alan tanışmadığımız dostlardandı. Selamlar... Sevgiler... Dostluklar...

Şirin Cemgil 6 Şubat 2007
Duisburg/Almanya

Devrimci Sosyalist İşçi Partisi

1 Mayıs, işçi sınıfının birlik ve dayanışma günüdür

Dünya derin bir ekonomik kriz içinde. Şirketler batıyor. Milyonlarca insan işini kaybediyor. Yoksulluk artıyor. Patronlar krizi fırsat bilerek çalışma saatlerini uzatıyor. Emekçilerin durumu giderek kötüleşiyor.

Bütün veriler krizin daha da derinleşerek süreceğini gösteriyor. Belki de kapitalizm tarihinin en ağır krizlerinden birisini yaşıyor.

Krizin etkileri Türkiye'de de çok ağır. İşsizlik çığ gibi büyüyor. Birçok fabrika 2-3 aylık tatil yapıyor, birçoğu kapanıyor. Sanayi krizden derin bir biçimde etkileniyor. Sendikalar hızla üye kaybediyor. Şimdiye kadar büyük bir direniş gelişmedi, ama bir çok işyerinde direnişler var.

Türkiye'nin gündeminde iki başka çok önemli konu var.

Birincisi Kürt sorunu.

29 Mart yerel seçimlerinin tek galibi DTP. AKP, 29 Mart seçimlerini Kürt bölgelerinde bir referandum olarak ilan etti ve referandumu DTP'nin çizgisi kazandı. Yani Kürt kimliğinin tanınmasını isteyen, barış isteyen politika kazandı.

Hükümet Kürt sorununu Erbil'de yapılacak bir konferansla çözeceğini düşünüyor. Kürt seçmen ise çözümün "içerde" olduğunu açıkça gösterdi.

Türkiye'nin gündemindeki ikinci sorun darbe girişimleri ve Ergenekon davasıdır.

Bir dizi darbe girişiminin yapılmak istendiği artık çok açıkça ortada.

Darbeler daima esas olarak işçileri ve emekçileri hedef alır. Onların mücadelesini geri iter, örgütlerini dağıtmaya çalışır. İşte 12 Mart, 12 Eylül ve 28 Şubat!

Birlik ve dayanışma günü

1 Mayıs işçilerin birlik ve dayanışma günüdür. Temel sorunlara, politik gelişmelere karşı işçiler 1 Mayıs günü aralarındaki tüm çelişkileri bir yana bırakarak birlikte hareket eder.

Türkiye işçi sınıfı bir dizi bölünmeye sahip. Sendikal hareket de bölünmüştür.

İşçi sendikalarının bölünmüş olması işçi hareketinin başlıca zafıdır. Zaman zaman oluşan Emek Cephesi gibi birlikler daima dağılmak zorunda kalmıştır.

Oysa işçi sınıfının kapitalist sınıfa karşı tek silahı birliktir. Bu nedenle en geniş birliğin kurulduğu 1 Mayıs eylemleri önemlidir.

1 Mayıs krizin etkilerine karşı işçilere cesaret vermelidir. Güven vermelidir. Direnmenin ve kazanmanın mümkün olduğunu göstermelidir.

Kriz karşısında işçi sınıfı ikili bir ruh haline sahip olur.

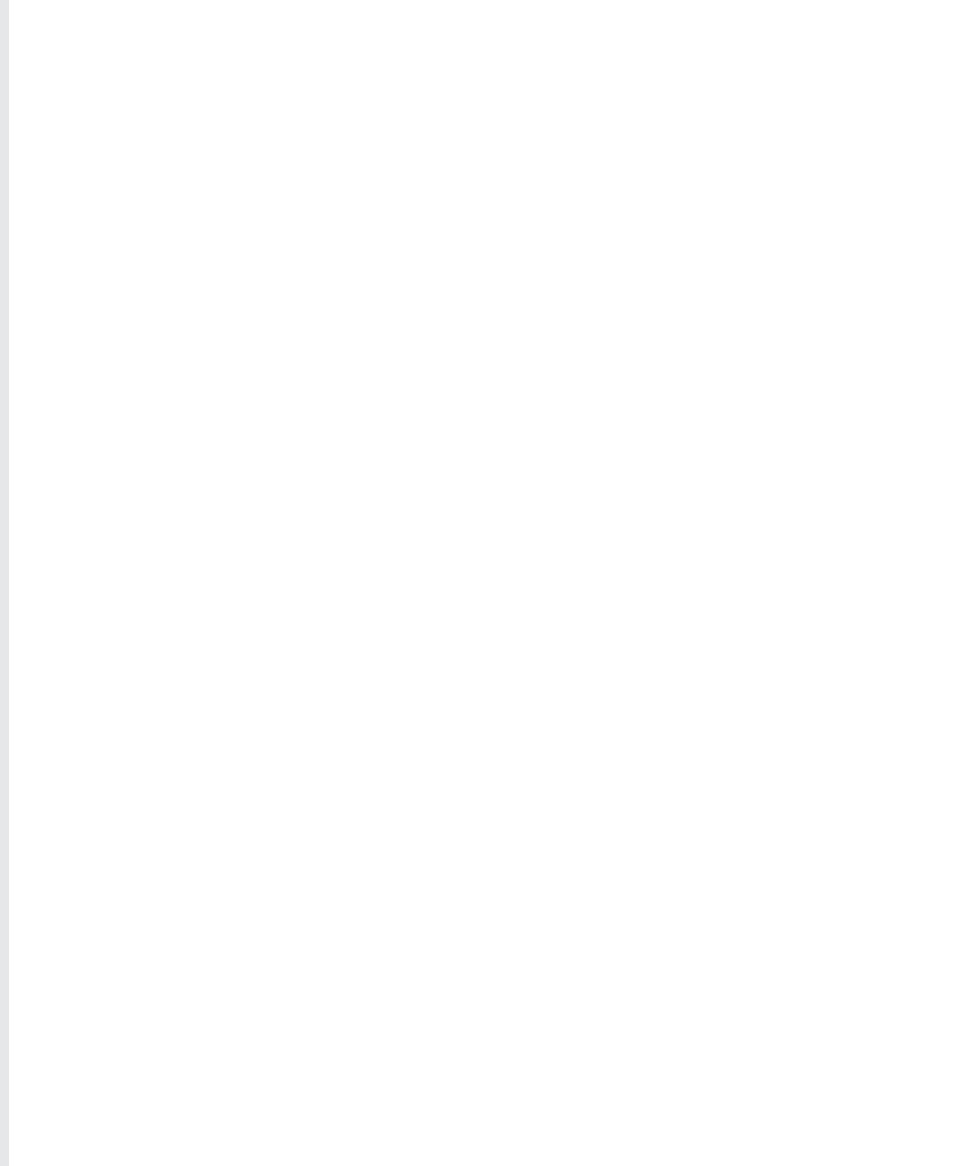
Bir yandan öfkelidir ve mücadele isteği vardır. Çünkü krizin darbeleri acıtır.

Ama diğer yandan çekingendir. İşini kaybetmek istemez.

Sosyalistler bu iki duygudan mücadele isteğinin kazanması için çalışır. Bu sadece işçilere güven vererek sağlanabilir.

Neden Taksim?

Son üç senedir DİSK ve KESK bir dizi

Biz DSİP üyeleri İstanbul'da "darbelere hayır", "Ergenekon Davası sonuna kadar gitmelidir" ve "krizin faturasını ödemeyeceğiz" talepleri ile gösteriye katılacağız ve Taksim'e çıkmaya çalışacağız.

sol örgütlerle birlikte 1 Mayıs'ta Taksim'e çıkmak istiyor.

2006 yılında bu amaçla Saraçhane'de toplanıldı ve sonunda Taksim'e değil, tam tersi yöne, Yenikapı'ya yüründü.

2007 ve 2008 yılında iki sendikal örgüt aniden Taksim'e çıkma kararlılığında bir sığrama yaptı. Valilik izin vermedi ve iki yıldır İstanbul'un belirli bölgelerinde Taksim'e çıkmak isteyen solcularla polis arasında çatışmalar oluyor. Katılım 2007'de daha çok, 2008'de daha azdı.

Bu sene DİSK ve KESK gene Taksim dedi.

Taksim'e çıkma isteğinin anlaşılır bir yanı olmakla birlikte, işçi sendikalarının 1 Mayıs'ta kriz, krizin etkileri, işten çıkarmalar ve işsizlik, Kürt sorunu, DTP üzerindeki baskılar ve Darbe Ergenekon üzerine hiçbir şey söylemiyor olması, tek kelimeyle, gariptir.

DİSK ve KESK işçilerin ve emekçilerin sorunları ile değil, Taksim ile ilgilenmektedir.

Üstelik Taksim'e çıkmakta çok "kararlı" olan sendikalar bütün güçlerini İstanbul'a yığmamakta. Hatta sadece Marmara bölgesinde ona yakın 1 Mayıs gösterisi düzenlenmekte. Yani aslında 1 Mayıs günü Taksim'e çıkma işi bir dizi sol örgüte ihale edilmiş durumdadır. İşçiler 1 Mayıs'ta Taksim'e seferber edilmemektedir.

Bu durumda 1 Mayıs'ta Taksim'de ısrar etmenin gerekçesi çok zayıflamaktadır.

Öte yandan, Türkiye'deki belli başlı 6 işçi örgütünün 4'ü 1 Mayıs Taksim çağrısına katılmamaktadır.

Hak-İş sembolik olarak kendi "Taksim'e çıkma" eylemini yapacağını açıkladı. Türk-İş ise Kadıköy'de eylem yapıyor.

Bu durumda işçi sınıfının birliği de bozulmuş durumda. Özellikle Türk-İş'in katılmadığı bir işçi eyleminin cılız olacağı zaten baştan bellidir. Ancak bir dizi sol örgüt Türk-İş ve Hak-İş'in olmasından mutludur. Bu "sol" örgütler işçi sınıfının birliğine karşı tutum almaktadır. Sosyalistler için bu anlaşılabilir bir tutumdur.

Birlik ve dayanışma için Taksim'e

Dolayısıyla bu sene, geçen iki sene de olduğu gibi 1 Mayıs eylemi İstanbul'da amacından sapmıştır. İşçi sınıfına ve onun taleplerine hizmet etmemektedir. Kime hizmet ettiğini tartışmak bugün Taksim'e çıkma kararlılığındaki az sayıda işçi ve emekçiye, sosyaliste yarar getirmez.

1 Mayıs eyleminden sonra açık ki bu tartışma devam edecektir.

Bütün bunlardan sonra, hemen herkese ve bu arada polis gününe açık olan Taksim neden işçi sınıfına kapalıdır, bunu anlamak mümkün değil.

Taksim'in büyük gösteriler için uygun olmadığı, 1 Mayıs günü bir provokasyon olasılığının olduğu gibi iddialar açık ki aptalcadır.

Taksim büyük bir gösteri için her bakımdan en iyi, en güvenli gösteri alanıdır.

Provokasyon olasılığına gelince, İstanbul Valiliği ve ona Taksim'i kapatma talimatını veren AKP hükümeti provokasyon yapmaktadır. Zaten devlet müdahalesi olmadan provokasyon olmaz. Biz bunu 1977 1 Mayıs gösterisinde kazandığımız deneyimle biliyoruz.

Polislere açık olan 1 Mayıs işçilere, emekçilere ve sosyalistlere de açık olmalıdır. Bütün kentlerde, bütün alanlar, bütün gösterilere açık olmalıdır. Bizim temel talebimiz budur. Sınırsız düşünce, ifade ve eylem özgürlüğü.

Bu nedenle Devrimci Sosyalist İşçi Partisi, DSİP, 1 Mayıs günü var olduğu bütün kentlerde düzenlenen 1 Mayıs gösterilerine katılacaktır.

İstanbul'da ise bütün yanlışlarına rağmen Taksim çağrısına katılacak ve diğer sol örgütlerdeki yoldaşlarımızla birlikte Taksim'e çıkmaya çalışacağız.

Taksim'e çıkmaya çalışma kararımız ahlaki bir karar değil, birlik ve dayanışma anlayışımızın sonucudur. Ne yazık ki, birlik ve dayanışma işçi ve emekçilerin birlik ve dayanışması değil, solun, sosyalistlerin birlik ve dayanışmasıdır.

Biz DSİP üyeleri İstanbul'da "darbelere hayır", "Ergenekon Davası sonuna kadar gitmelidir" ve "krizin faturasını ödemeyeceğiz" talepleri ile gösteriye katılacağız ve Taksim'e çıkmaya çalışacağız.

Hepimize kolay gelsin!

**DSİP Genel Başkanı
Doğan Tarkan**

GÖRÜŞ

Destek, dayanışma, birlik

Kömür madencilerinin İngiltere’de 1984 grevi 18 ay sürmüştü ve yenilgiyle sonuçlanmıştı.

Grev başladığında, Kömür Madencileri Sendikası (NUM) İngiltere’nin en eski ve en iyi örgütlü sendikalarından biri, madenciler de işçi sınıfının en eski mücadele geleneğine sahip, en mücadeleci kesimlerinden biriydi.

Margaret Thatcher iktidara geleli beş yıl olmuştu. Amerika’da Reagan, Almanya’da Kohl gibi, Thatcher da neoliberalizmin bayrağını yükseltmiş, sosyal devlete ve örgütlü işçi sınıfına karşı bilinçli, planlı ve acımasız bir saldırı başlatmıştı. İrili ufaklı direnişlerin hepsini elinin tersiyle savuşturmuştu; bir yandan işsizlik yükseliyor, bir yandan işsiz kalanlara verilen devlet yardımı kesiliyordu.

Yirmi kömür ocağını kapatılacağı ve 20 bin işçinin işten atılacağı ilan edilmesiyse, Mart ayında grev başladı.

Grev, Hitler’in Rusya’ya saldırısı gibiydi: Herkes biliyordu ki, kazanan taraf sadece bu muharebeyi değil, savaşı kazanmış olacaktı. İşçi sınıfının tümü, madenciler kazanırsa açılan gedikten içeri dalacak, büyük olasılıkla hükümetin sonu gelecekti.

Olmadı. Bir buçuk yıl süren grev yenildi. Ve sınıf mücadelesinin tarihini değiştiren bir yenilgi oldu bu. Grev başladığında İngiltere’de 190 bin madenci ve 170 kadar kömür ocağı vardı. Bugün yedi ocak ve bir avuç madenci kaldı ve ocaklar çoktan özelleştirildi. Bir zamanların en güçlü sendikası olan NUM, artık küçük ve önemsiz.

Daha da önemlisi, sadece madenciler değil, sınıfın tümü yenilmiş oldu, uzun yıllarca toparlanamayacak kadar büyük bir yenilgi almış oldu. Hâlâ bugün, 1984 öncesinin örgütlülük, moral ve mücadelecilik düzeyini yakalayabilmiş değil İngiltere işçi sınıfı.

Ekonomik kriz yaklaşık bir yıldır Amerika’dan sonra en sert bir şekilde İngiltere’yi etkiliyor. İşsizliğin bu yıl üç milyonu bulacağı tahmin ediliyor: Thatcher günlerinden beri görülmemiş bir rakam. Ama Fransa, İtalya ve Yunanistan’da gördüğümüz genel grevler, direnişler İngiltere’de yok.

Direnış olmayacak mı? Olursa nasıl başlayacak?

Bu ay Ford için otomobil parçaları üreten Visteon adlı şirket 600 işçinin tümünü işten atacağını ilan etti. Şirketin üç fabrikası var. İşçiler üçünü de işgal etti.

Küçük bir şirket, küçük bir işgal. Kazanma şansı yüksek değil. Ama yine işçi sınıfının bütünü bu işgali izliyor. Bütün işyerlerinde işgalci işçiler için para toplanıyor. Kazanırlarsa herkes moral kazanacak. Belki krizin etkilerine karşı bir şey yapamama havası değişmeye başlayacak.

Veya kazanamayacaklar. Başka bir direniş değiştirecek havayı. Ama garantisi yok.

İşçi sınıfının öfkesi, direnme isteği çok belirgin. Her ufak mücadele hemen ilgi çekiyor, direnenlerle dayanışma düzeyi çok yüksek. Ama işsizliğin gün gün yükseldiği, işyerlerinin kapandığı, işçilerin işten atıldığı bir ortamda, öfkeye korku eşlik ediyor. İşini kaybetmek, işini kaybedince konut kredisinin faizlerini ödeyemeyip evini kaybetmek her işçinin kâbusu.

Zafer kazanan bir grev, başarılı bir direniş, her an öfkenin korkuya baskın çıkmasını sağlayabilir, direnişi genelleştirebilir. Ama garantisi yok.

Türkiye’de de öfke belirgin. Başarı şansı çok düşük olan bir dizi irili ufaklı direniş var: Sabah-ATV grevi, IBM direnişi, kot kumlama işçileri... AKP’nin oy kaybı...

Ne zaman, hangi grev genel bir direnişi tetikler, bilemeyiz. Hepsini desteklemek, dayanışmayı örgütlemek, yaygınlaştırmak, mücadelelerin birliğini sağlamak gerek.

Roni Margulies

Darbelerin ustasıyım, GATA’nın hastasıyım

JİTEM kurucusu ve onlarca faili meçhul cinayetin sorumlusu emekli Tuğgeneral Levent Ersöz GATA’ya kapağı atmak için her yola başvurmuş. Ersöz, 6 ay firar ettikten sonra tutuklanmış, Metris cezaevinden kalp krizi

geçirdiği nedeniyle tahliye edilip Gülhane Askeri Tıp Akademisi’ne kaldırıldı. GATA, Ergenekon tutulusu generallerin kaçış noktası. Ersöz askeri hastaneye kapağı atabilmek için doktorlara ‘belimden aşağıyı felç edin’ demiş, ‘eşi ile

başbaşa iken yataktan düşerek başını yere vurmuş’ ve ayağını kırmaya çalışmış! Kendisine talebi üzerine bir de bakteri enjekte edilmiş! Ersöz’ün oyunları darbecilerin çaresizliğini sergiliyor. Tutuklanmamak için felç olmaya çalışan bir general!

Türkan Saylan için feryat edenler, şimdi susuyor

Cephanelikler suikast için

Geçen hafta Ergenekon korosu işbaşındaydı. Türkiye’de darbelere ve sayısız suç ile cinayete imza atmış Ergenekon’a karşı soruşturmayı engellemek isteyenler Türkan Saylan’ın evi arandı diye ortalığı ayağa kaldırdılar. *Sosyalist İşçi*, Ergenekon korusunun yakında susacağını söylemişti. Sustular. İstanbul Poyrazköy’de İstek Vakfı’na ait olan ama nedense 1992’de beri Deniz Kuvvetleri Komutanlığı’na bağlı SAT (Su altı taaruz) birlikleri tarafından kullanılan alanda yapılan kazılarda şimdiye kadar üç cephanelik bulundu. Suikastlerde kullanılan LAV silahları başta olmak üzere bir çok silah, patlayıcı ve mühimmat kullanmak üzere hazırlanarak oraya gömülmüştü. 4 subay tutuklanırken, kazılar devam ediyordu. Saylan için ortalığı ayağa kaldıranların hiç biri bu kan dökme hazırlığını protesto etmedi.

Hürriyet gazetesi silahların önemsiz olduğunu söyledi. Ergenekon soruşturmasının başında 'bir av tüfeğiyle darbe mi olur' diye manşet atan Cumhuriyet gazetesi gibi. Ancak bu sözlerle kimse inanmadı. Aralarında saldırı için hazırlanmış ve özenle poşetlenmiş 22 LAV silahının da bulunduğu cephanelikler büyük bir saldırı hazırlığına işaret ediyordu. Medyaya Ergenekon savcılarının suikast hazırlığı için kullanılacakları haberi sızdı. Zekeriya Öz ve diğer savcılar dava başladığından bu yana ölümle tehdit ediliyordu.

Hem darbeye, hem şeriate karşı çıktığı söyleyen Türkan Saylan ve Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği TSK’ya ait askeri mühimmatın toprağın altına gömülmesi karşısında sesini hiç çıkarmadı. Saylan’a başta verilen destek, yöneticisi olduğu derneğin sivilleri fişlemesi ve askerlerle olan ilişkileri ortaya dökülünce geriye çekildi.

Ergenekon çetesinin yasal uzantısı Atatürkçü Düşünce Derneği 17 Mayıs’ta Ankara’da miting çağrısı yaptı. Talep Ergenekon soruşturmasının durdurulması! Saylan figürü etrafında birleştirilen koro belli ki darbecilere cesaret verdi. Şimdi Cumhuriyet Mitingleri Türkiye’nin darbeci geçmişiyse yüzleşmesini engellemek, askeri vesayeti korumak, kronikleşen bir çok sorunu çözümsüzlüğe itmek gibi açık hedeflerle gerçekleşiyor. Ancak ADD daha baştan çok geniş bir kesimin tepkisini toplamış durumda.

CHP ve kitle örgütleri yönetimindeki uzantıları ise Ergenekon soruşturmasını engellemeye, alaya alıp içini boşaltmaya çalışıyor. Doğan Holding var gücüyle soruşturmayı karalayıcı yayım yapıyor.

Ergenekon soruşturmasının bundan sonraki her dalgasında benzer şeyler

olacak. Çok saygın darbecilerden biri seçilecek. 20 Temmuz’da generallerin sıra generallerin ilk kez darbe suçundan yargılanmasına geldiğinde Ergenekon Silahlı Terör Örgütü soruşturmayı durdurmak için bir çok hamle yapacak. İçerde darbeciler birbirini suçlarken, yüzlerce itiraf ve onlarca gizli tanık konuşurken, ulsacı cephe kendi içinde bölünürken dışarıya tam tersi bir durum yansıtılmaya çalışacak. Ama bunların hiçbirisi sökmeyecek.

Türkiye toplumunun çoğunluğu darbelere karşı ve demokradiden yana. Her zaman böyle olmuştu, ama ilk kez bu tutum kendini açıkça ifade ediyor ve darbecilerle mücadeleye girişiyor.

Ergenekon soruşturmasının tüm engellere rağmen ilerleyecek olmasının arkasında gerçek bir güç aranıyorsa tam da burada bulunmalı.

Malatya katliamına 2. iddianame

17 Mayıs’ta darbeciler halkı Cumhuriyet Mitingi’ne çağırıyor. 14 Nisan 2007’de yine Ankara Tandoğan Meydanı’nda gerçekleşen mitingde özellikle azınlıklar, yabancılar ve misyonerler hedef gösterilmişti. Hrant Dink ve Rahip Santaro çoktan öldürülmüştü. Mitingden 4 gün sonra 18 Nisan’da Malatya’da Zirve yayınevi basılmış, üç Hristiyan çalışanı vahşice katledildi.

Katliamı gerçekleştiren Emre Günaydın ve 4 işbirlikçisi tutuklandı. Günaydın hakkında bir çok bilgi ve belge ortaya döküldü. Ergenekon çetesi ile ilişkiliydi. Katliama

subaylar, misyoner kılığında girmiş uzman çavuşlar ve Malatya Üniversitesi profesörleri karışmıştı. Ve tabii ki Veli Küçük! Saldırının azmettiricisi olan Hüseyin Yelki onun adamıydı ve Zirve Yayınevi’ne bir çalışan olarak girmişti. İki tanık haklarında ifade verdi. İkinci iddianame yeni sanıkların suçlarını tarif ederken birincisine bağlandı.

17 Mayıs’ta Ankara Tandoğan Meydanı’nda yine tehditler savrulacak. Yeni katliamlara izin vermek için darbelere karşı ses çıkarmak, Ergenekon soruşturmasının arkasında durmalıyız.

‘Hiç hoş değil’

Ergenekon’un avukatıyım diyen CHP’liler Ergenekoncu Mehmet Haberal’ı ziyaret.

Gandi Kemal, Kadıköy Belediye Başkanı Selami Öztürk ve CHP İstanbul milletvekili Sacit Yıldız’ın ziyareti sonrasında Öztürk “Haberal’ın tutuklanması hiç hoş değil” dedi. CHP İstanbul örgütü geçen hafta Türkan Saylan için bir yürüyüş yapmıştı.

Güney Afrika seçimleri değişim yaratabilir mi?

Güney Afrika'da yayınlanan *Aşağıdan Sosyalizm* gazetesinin editörü Claire Ceruti, geçen haftaki genel seçimlerin önemini anlattı.

Niçin bu seçimler Güney Afrika'da bu kadar çok heyecan yarattı?

ANC (Afrika Ulusal Kongresi) hükümetinin yeni liberal programının yarattığı öfke dalgası, bu hükümetin değişebileceği inancını yarattı. Geçen yıl, Thabo Mbeki, ülkenin kötü şöhretli yeni liberal başkanı, kendi partisi içerisinde gelen isyan sebebiyle istifa etmek zorunda kaldı. Bununla birlikte ırkçı ayrımcılık, kötü yaşam koşulları, düşük gelirler, düşük kaliteli işler ve hükümetin "şirket-dostu-politikaları" sonucu sokaklardaki muhalefet güç kazandı.

Yeni liberalizm karşıtı isyan nasıl büyüdü?

2004 ile 2008 arasında hemen hemen her gün en az iki "olay" çıkardı. Bu olaylar demokrasinin yetersiz olması ya da hükümetin tutmadığı sözler sebebiyle çıkıyordu. 2007'de, Mbeki ve şirket liderleri ekonomik dönüşüm anlaşması üzerinde anlaşmalarında grevler doruk noktasına ulaştı.

Cosatu (İşçi Sendikaları Konfederasyonu) ve Güney Afrika Komünist Partisi (SACP), 1994 yılında ANC hükümeti ile ırk ayrımcılığını sonlandırmak amacıyla ittifak kurmuştu. Anlaşmaya göre aralarındaki anlaşmazlıkları kapalı kapılar altında tartışmaları gerekirdi. Son zamanlardaysa başkan Mbeki bu ittifaka pek kulak asmaz hale gelmişti.

2005 yılındaki özelleştirme dalgasıyla birlikte çok sayıda insan işsiz kalınca tansiyon yükseldi. Cosatu defalarca işsizliğe tek günlük iş bırakma eylemi çağrısında bulundu. Bunlardan örneğin Johannesburg'teki eylem inanılmaz kitleseldi. O sıralarda Cosatu genel sekreteri Zweli Vavi hükümeti açıkça eleştirdi, zenginlerle fakirler arasındaki gedikteğin gitgide büyüdüğünü ve sınıfsal mücadelenin yükseldiğini dile getirdi. Bu açıklamalardan birkaç gün sonra Mbeki, başkan yardımcısı Jacob Zuma'yı kabineden çıkardı. Bunun hemen ardından Vavi, Zuma'yı savunan açıklamalar yaptı ve pek çok aktivist Zuma'yı kendilerinden biri gibi, bir mağdur olarak görmeye başladılar.

Hemen hemen aynı günlerde ülkenin en yoksul kasabalarında bir isyan patlak verdi. Yerel seçimler yaklaşıyordu ve ANC yeniden oy istemeye gelmişti. Ancak kasabalılar hükümetin yaşam kalitesini arttırma sözünü tutmadığını söylüyorlardı, hala barakalarda yaşıyor ve tuvalet olarak kovaları kullanıyorlardı! Protestoların hedefinde ANC vardı ve pek çok önde gelen kişi bunun sorumlusu olarak başkan Mbeki'yi görüyordu. ANC'nin bugünkü yöneticileri bu isyanların ve grevlerin statükoya karşı yapıldığını savunuyor.

Jacob Zuma'nın politik arka planı nedir?

Zuma başkan yardımcısıydı. Bir radikal değildir. Mbeki'nin yeni liberal planları uygulamaya konulurken sessiz kalmıştı. Ancak Zuma bir arabulucudur. Mbeki otokratik ve soğukkanlı Zuma daima ittifak ortaklarıyla iletişim halindeydi.2005'te orduyla ilgili bir anlaşmada yolsuzluk yapmakla suçlandı. İşin ironik tarafıysa, yolsuzluk yapmışsa bile, paraları insanların ihtiyaçlarına değil de ordunun silahlarına yatırdıkları için tüm kabine anlaşmanın suç ortağıydı. Sonuçta başkan yardımcılığından atıldı ve halk Yavi'nin bu olayı sendikalara bir saldırı olarak sunmasından hoşlandı. Cosatu ve SACP, Zuma'yı ANC içerisindeki güçlerini yeniden kazanmalarını sağlayabilecek biri olarak görmeye başladılar.

Zuma, yeni liberalizme karşı yükselen devasa dalgaya sırtını dayadı. Bu da ona radikal bir görünüm verdi. İnsanlar

ona baktıkları zaman grevlerde verdikleri mücadeleyi ya da ilk kez Mbeki'ye karşı durma cesaretini gösteren bir kahramanı görüyorlar.

Böylece 2007'de ANC'nin başkanı oldu ve şimdi de Güney Afrika'nın başkanı olacak.

Peki Zuma halka ne vaat ediyor?

ANC'nin yeni programı çocuğu olan bütün yoksul ailelere çocuk 18 yaşına gelene kadar belli bir destek ücreti vermeyi vaat ediyor, bu tasarı daha önce önerilmiş ve istifasından birkaç ay önce Mbeki hükümetince reddedilmişti.

Ayrıca hem kamusal hem de özel endüstriyi canlandırmak üzere yatırım paketleri sunarak işsizliğe çare bulmayı amaçlıyorlar. Çıkartılacak yeni yasaya göre alt sözleşmeli işçiler koruma altına alınacak, bu işçiler 2006 yılındaki uzun süreli grevlerin öncüleriydiler.

Yine de bu yeni program Mbeki dönemiyle net bir kopuşu getirmiyor. Manifestonun dörtte biri devletin son 15 yıl içerisindeki kazanımlarını anlatan bir bölüme ayrılmış! Geçmişle olan bağlar bu kadarla da kalmıyor, örneğin zenginlere yönelik vergilerin arttırılması ya da kârlara el konulması gibi talepler yeni programda da mevcut değil.

Devletin hazinesi halihazırda süzülmüş halde. %30'un üzerindeki işsizlik sebebiyle pek çok Güney Afrikalı emekli maaşları ve çocuk yardımlarıyla geçiyor ve işsizlik oranı önümüzdeki aylarda azalmayacak, aksine yeni işten çıkarmalara artmaya devam edecek gibi gözüküyor.

Peki ANC'nin bölünmesine sebep olan ne?

Mbeki'nin istifası ile ANC bazıları için anlamını yitirdi. Geçen yılın sonunda sağcı bir grup ANC'den koparak Halkın Kongresi (COPE) isimli partiyi kurdular, ancak Mbeki bu partiye katılmadı.

Bu sadece sağcılarla ile solcular arasında bir bölünme olarak değerlendirilmemeli. Her iki tarafta da hem şirket sahipleri hem de sendikacı üyeler mevcut. İki parti de kendisinin özgürleşme hareketinin önderi olduğunu iddia ediyor, her ikisi de güçlü ırkçılık karşıtı söylemlere sahip. Yine de bilmek lazım ki yeni parti aslında her zamanki sıradan parti, yasaları kullanarak ANC'nin önceden Zuma'ya yönelttiği suçlamaları yeniden gündeme getirmeye çalışıyorlar.

Şüphe yok ki seçimi kazanacak olan ANC, artık mesele sadece ne kadar bir oran farkıyla kazanacağı.

Peki solcuların çoğu Zuma'yı mı destekliyor?

Halkın büyük kısmı yeni bir ANC yaratabileceğimizi düşünüyor. Pek çok kişiye göre bu Mbeki'nin yozlaştırdığı partinin kuruluşundaki ilkelere geri dönmesi için bir fırsat. Bu seçimler ırk ayrımı kalktığı ilk seçimlerden beri en çok seçmen kaydının yapıldığı seçimler olacak. Özellikle gençler ve kadınlar seçime büyük ilgi gösteriyor.

Ancak bir de seçimleri boykot çağrısı yapan gruplar var. Bunlar genellikle en yoksul kesim olan baraka sakinleri, kendilerinin hiç kimse tarafından gündeme getirilmemesinden şikayetçiler ve gündeme gelene kadar da oy veremeyeceklerini söylüyorlar.

Bu kişilerin örgütlü olduğu yer Özelleştirme Karşıtı Forum oy vermek yerine örgütlenip savaşmamız gerektiğini söylüyor. Ancak böyle bir tavır bizi ANC'ye sempati duyan ve Zuma'nın yapabilecekleri hakkında radikal beklentileri olan kişilerden uzaklaştıracaktır. Seçimlerin hemen ardından ANC'nin yeni yönetimi ekonomik krizin yarattığı eşitsizliklerle dolu bir ülkeyi devralacak. Sendika federasyonlarının rakamlarına göre son 6 ayda 24 bin kişi işsiz kaldı. Bu yıl işten çıkarmaların devamı gelecek. Güney Afrika eşitsizliklerle dolu bir ülke, hem ırklar açısından hem de sınıflar açısından...

Berk Efe Altınal, Socialist Worker'dan çevirdi

İklim değişikliği yeni hastalıklar ve küresel salgın tehlikesi yarattı

Domuz Gribi yayılıyor

Domuz Gribi hızla dünyaya yayılıyor. Meksika'da 200 kişi öldü. Domuz gribi hastalığına yol açan A/H1N1 virüsü ABD ile Kanada'nın ardından Avrupa kıtasına da sıçradı. İspanya, Fransa, İngiltere ve Yeni Zelanda'da görülen virüs Avustralya'da da ortaya çıktı. Dünya Sağlık Örgütü, O 2003'te Kuş Gribi alarmından sonra Domuz Gribiyle dünya çapında sağlığa olağanüstü hal ilan etti. AIDS, Ebola, SARS, KKKA ve Kuş Gribi'nden sonra iklim değişikliğinin sonucu ortaya çıkan bu yeni hastalığın aşısı yok.

Domuz gribi nedir?

Normalde domuzlarda görülen ve A tipi grip virüsünün yol açtığı solunum yolları hastalığı insnada geçti. A/H1N1 domuzdan insana ve insandan insana solunum yoluyla bulaşıyor. İnsan, domuz ve kuş gribi karışımında oluşan virus diğer grip türlerinden farklı olarak genç insanları etkiliyor. Amerika ve Avrupa kıtalarında tedavi altına alınanların tamamı gençler.

Normal grip belirtileri olan ateş ve öksürükle başlayan hastalık kısa bir süre sonra şiddetli mide bulantısına dönüşüyor. İnsan vücudunun bu yeni grip melezine karşı bağışıklığı yok. Virüs sürekli değişim halinde, mutasyon geçirerek daha dirençli hale geliyor. Domuzlar için aşı var, ama insanlar için yok.

Dünya Sağlık Örgütü, domuz gribinin dünya çapında bir salgına dönüşme tehlikesi olduğunu açıkladı.

Grip salgınları

A tipi grip virüsü 20. yüzyılda 3 büyük salgına neden oldu. H1N1 virüsünün ölümcül bir alt türünün yol açtığı "İspanyol gribi" dünyanın büyük bölümünü etkiledi, DSÖ'ye göre en az 40 milyon kişi öldü.

H2N2 virüsünün yol açtığı 1957-1958'deki Asya gribi 4 milyon, 1968-1969'daki Hong Kong virüsü ise 2 milyon kadar kişinin ölümüne neden oldu.

19. yüzyıl başında bu yana ortaya çıkan birçok salgın bu kadar çok can almadı. Virüs insan tarafından tanımlanmış, gerek hastalığın oluşumu gerekse tedavisi yolunda somut yollar bulunmuştu.

Ancak 2003'te Kuş gribi olarak adlandırılan H5N1'in Güneydoğu Asya'da 250'den fazla insanın ölümü ve 4 kıtada Türkiye dahil olmak üzere birçok ülkede hastalığın ortaya çıkışı ile durum değişti.

Domuz gribi ile Dünya Sağlık Örgütü bir kez daha küresel çapta salgın hastalık tedbirlerinin uygulanmasını istedi. Domuz Gribi kısa bir sürede üç kıtaya yayıldı. Bir çok hastalık ve salgınla boğuşan Afrika kıtasından henüz bir haber çıkmadı.

Kuş gribi ise geçen hafta Mısır'da bir kişinin ölümüne neden oldu.

Meksika'da hayat durma noktasına geldi. Hükümet insanları evlerinden çıkarmaya çağırıyor. Binlerce insan karantinaya alındı.

Nereden çıktılar?

Dünyanın ortalama sıcaklığının artması sonucu gerçekleşen iklim değişikliği yeni hastalıklara yol açıyor ve insan vücudunu dirençsiz kılıyor.

Daha önce lokal bir alanda görülen hastalıklar, her yerde ortaya çıkmaya başlıyor. Hastalıklara yol açan virüsler, eski hallerinden çok dirençli ve ölümcül hale geliyor.

AIDS, EBOLA, SARS, KKKA, Kuş Gribi ve son olarak Domuz Gribi iklim değişikliğinden kaynaklanan hastalıklar olarak görülüyor. Son otuz yıl bu yeni hastalıkların ortaya çıkışıyla birlikte küresel ısınmanın sonuçlarının görülmeye başladığı dönemde.

Sermaye birikimi itkisyle 20. yüzyılda insanların ve hayvanların yaşam alanları yakınlaştı ya da iç içe geçti.

Hayvanlar öldürülmesi, parçalanması, eti ya da kürkü için alınıp satılması onlardan gelen virüslere de kapı açtı.

İkim değişikliği ise hem virüslerin mutasyon sürecini hızlandırdı, hem de dünyanın bir çok yerinde birden ortaya çıkıp yayılmalarını sağladı.

Sorumlu kapitalizm

İklim değişikliğini yaratan 19. yüzyılda kapitalist sermaye birikimini tüm dünyada hakim kılan Sanayi Devrimi'ydі. Fabrikaların ortaya çıkışı ve kömürle çalışan makinelerin kullanımı sonucu atmosfere binlerce yıldır görülmediği kadar sera gazı püskürtüldü.

Kömürün ardından petrol, mazot ve doğal gaz gibi fosil yakıtların yaygın tüketimi dünyanın ortalama ısısını 0,8 derece artırdı. Isı artışı sonucu iklim değişmeye başladı. İklim ekosistemde varolan canlı yaşamının tümünü belirliyor ve bu kez ayar kâr hırsı yüzünden tamamen bozuldu.

Küresel ısınma kolera, dizanteri, sıtma gibi eski ve önlenebilir hastalıkları diriltirken yenilerini de yarattı. İnsanlığa yeni ölümcül

hastalıklar hediye eden kapitalist sınıfı son otuz yılda sağlık hizmetlerini bir kâr alanı haline getirdi.

Sağlık bir sektör olarak şirketlere açıldı. Devletin sağlığa yaptığı yatırımlar kısıldı. Tedavi gibi ilaçlar da şirketlerin elinde. Parası olmayana ne tedavi var, ne de ilaç.

Salgın hastalıklara karşı hükümetleri dünya toplumunun çıkarına uygun davranmaya çağırıyoruz.

Küresel ısınmayı durdurmalıyız. Sera gazlarını şimdi yüzde 80, ileri ki 10 yıllık dönem yüzde 90 oranında azaltmak. Dünyanın ortalama sıcaklığındaki artışı durdurmanın başka yolu yok.

Sağlık alanındaki şirket egemenliği son bulmalı. Tüm hastaneler ve ilaç sektörü kamulaştırılmalı. Trilyonlar iflas eden şirketlere değil sağlık yatırımlarına aktarılmalı.

Volkan Akyıldırım

AIDS: Diğer adıyla HIV ilke kez 1981 yılında ABD'de tespit edildi. Batı Afrika'da ekvatora yakın bölgelerde yaşayan şempanzelerde HIV'nin bir benzeri olan SIV saptandı. Onlar hastalanmıyor, çünkü bağışıklık sistemleri onları koruyordu. Ancak insandan insana kan nakli ve vücut sıvısı aracılığıyla geçen bağışıklık sistemini çökertiyor. Vücut enfeksiyonlara karşı dirençsiz hale geliyor. AIDS hastalığının son aşamasında kanser ve bir çok ağır hastalık görülüyor. Bağışıklık sistemini güçlendirici HIV ilaçları yüksek fiyatlarla satılırken, Brezilyalı eşcinsel aktivistlerin mücadelesi sayesinde 10 dolara satışı mümkün oldu.

EBOLA: RNA virüsü ilk kez 1976'da Zaire'deki Ebola nehri civarında görüldü. Afrika kıtasına yayıldı. Binlerce insanın ölümüne yol açtı. 5 bin goril öldü. RNA virüsünün nereden geldiği bilinmiyor. Bulaşıcı. İshal, yüksek ateş, kanama ve deri döküntülerine neden oluyor. Hasta korkunç bir şekilde ölüyor.

SARS: Akut Solunum Yolları Enfeksiyonu 2003'te Çin'de patlak verdi. 8 bin kişinin etkilendiği SARS salgını nedeniyle dünya genelinde 800'den fazla, Çin'de 350 kadar kişi yaşamını yitirdi.

KKKA: Hayvanlardan keneler aracılığıyla insanlara geçiyor. KKKA virüsüne yakalananların yüzde 30'u ölüyor.

Rusya'da 1917 yılında gerçekleşen Ekim devrimi, aşağıdan sosyalizm geleneğinin en önemli halkasıdır.

Aşağıdan bir harekettir, işçi sınıfının doğrudan eylemleriyle Çarlık rejimini ve burjuvaziyi devirdiği toplumsal bir eylemdir.

İşçiler grev komiteleriyle, fabrika direniş komiteleriyle, bu komitelerin birleşmesinden doğan "sovyet" adını alan örgütlenmeleriyle köylülükün, askerlerin ve tüm ezilenlerin sözcüsü durumuna geldi. Bu örgütlenmeler doğrudan demokrasi üzerinde yükseldi.

Stalinizmin yükselişi

Ekim devriminin önemli bir özelliği de enternasyonalist karakteridir. Bu yüzden Ekim devrimi dünya işçi sınıfına o günlerde en büyük ilhamı vermiş ve arka arkaya Avrupa'da bir dizi işçi devrimi patlak vermiştir. Birinci Dünya Savaşı, Ekim devrimi ve hemen ardından gerçekleşen Alman devrimi sayesinde sona erdi. Rusya'da işçi devrimine önderlik eden Bolşevik Partisi Rusya'daki devrimi hiçbir şekilde Rusya'da sosyalizmin kurulması olarak görmedi. Sosyalizmin tek bir ülkede kurulamayacağını bilen Bolşevikler, Ekim devrimini dünya devriminin başlangıcı olarak gördüler. Devrimin bir dünya devrimine dönüşmemesi durumunda eski pislüğün, yoksulluğun ve yokluğun yaygınlaşacağı Bolşevikler açısından marksizmin en temel tespitlerinden birisi olarak görülüyordu.

Ne yazık ki Ekim devrimi yalnız kaldı.

Yalnız kalan devrim hemen tüm emperyalist ülkelerin saldırısına maruz kaldı. Korkunç bir iç savaş yaşandı. İç savaş Bolşevikler kazandı, ama ödene bedel çok büyüktü. Devrimi yapan işçi sınıfı, devrimini korumak için verdiği mücadelenin sonunda tüm şekillenmesini yitirdi. Dünya devrimi imdada gelmedi. Sanayi çöktü. Ekim devriminin ruhuna uygun olmayan Kızıl Ordu, alışkanlıklarıyla, bürokratik ilişkileri güçlendirmesiyle ayrıcalıklı bir kast olarak varlığını sürdürdü.

1920'lerden 1930'lara kadar Rusya'da sınıf mücadelesi değişik bir biçim olarak sürdü. Parti üyesi olmaktan, fabrika yöneticisi olmaktan, Kızıl ordu üyesi olmaktan, kısacası bürokrasinin bir parçası olmaktan doğan ayrıcalıklarını korumak isteyenlerle, işçiler ve köylüler arasında yaşanan sınıf mücadelesini, sert bir karşı devrimle bürokrasi kazandı.

Fabrika komiteleri, işçilerin doğrudan demokrasisi gibi mekanizmaların yerine 1930'larda fabrikalarda tek kişi yönetimi adı verilen bir uygulamaya geçildi. 1937 yılında Sovyet İktisadi Yasa kitabı şöyle yazıyor: "Tek kişi yönetimi sosyalist ekonominin en önemli örgütlenme ilkesidir."

Bu, işçilerin elinden tüm haklarının alınması ve Ekim devriminin kazanımlarından, hem siyasal hem de sanayi alanında tek bir hakkın bile kalmaması anlamına geliyordu.

Milliyetçi bir sosyalizm olamaz

Stalin ve bürokrasi bu koşulların üzerinde egemen

Stalinizm neden ikamecidir?

1968 Mayıs'ında Fransa'da öğrenciler tüm okulları işgal etmişti. 10 milyon işçi greve çıktı. tarihin en büyük genel greviydi. Devlet başkanı De Gaul şapkasını alıp Almanya'ya kaçtı. Ancak hareket kendi içinden hançerlendi. Fransız Komünist Partisi ve onun denetimindeki en büyük sendika CGT genel grevi kırdı. Tarihte ikameciliğin en trajik sonuçlarından biriydi bu. Fransa'da devrim engellenmişti.

oldu. Stalinist bürokrasi, işçi sınıfının kazanımlarını boğarken, bu adımların tümünü sosyalizm adına attıklarını anlattılar. Sosyalizmi boğazlarken, bunun sosyalizm adına yapılabileceği iddiası, stalinist uygulamaları sosyalist olarak gören tüm dünyadaki sosyalistler açısından popülizm ve ikameciliğin yeniden moda haline gelmesine neden oldu.

Rusya'da işçi sınıfını baskı altına alan, sömüren bir egemen sınıf olan bürokrasi, her adımını sosyalizm teorisi içinde tanımladıkça, Rusya'yı sosyalist olarak gören başka ülkelerin sosyalistleri, en başta, sosyalizmi işçi sınıfının değil, işçi sınıfı adına bir eylem olarak görmeye başladı. Rus Komünist Partisi

Rus işçilerini ezerken, Fransız Komünist Partisi Fransız işçileri adına davranmaya başladı. Komünist partiler işçilerin eylemi yerine kendi eylemlerini geçirdi.

Rus bürokrasisi, kapitalizmin vahşetinin birer göstergesi olan uygulamaları, Rusya'da gerçekleşen tek ülkede sosyalizmin doğal sonucu olarak anlattıkça, tek ülkede sosyalizmin gerçekleştirebileceği gerici ve milliyetçi fikri dünya komünistleri üzerinde egemenlik kurdu. Rus devriminin liderlerinden Lenin, 1918 yılında, "Tek bir ülkede, bir ülkede sosyalist devrimin tam zaferi düşünülemez bile; bunun için en azından birçok ileri ülkenin en etkin işbirliği zorunludur, ki Rusya bu ülkeler

arasında sayılmaz" diyordu. Stalinizm ise Rusların güçlerinin tek bir ülkede tek başlarına sosyalizmi kurmaya yeteceğini savunuyordu. Böylece stalinizmle birlikte, milliyetçilik sosyalizmin doğal bir uzantısıymış gibi algılanmaya başladı.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Rusya'daki rejimin yaygınlaşması, Doğu Bloku'nda Rus bürokrasisinin uydu rejimlerinin kurulması, bir emperyalist blok olarak SSCB'nin Batı emperyalizmiyle denge ilişkileri kurmasına yol açtı.

Stalinizm bunu, "sosyalizm ve kapitalizmin barış içinde bir arada yaşaması" olarak adlandırdı ve teorize etti.

Stalinizm emperyalizmle barış içinde bir arada yaşamayı savun-

maya, stalinist komünist partiler de koyu bir milliyetçilikle kendi egemen sınıflarıyla uzlaşmaya başlamışken, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Latin Amerika'dan Afrika'ya, Ortadoğu'dan Asya'ya kadar ulusal kurtuluş hareketleri, sömürgecilğe karşı kurtuluş mücadeleleri patlak verdi.

Bu mücadeleler bir yandan stalinizmde uzlaşmacılık, donukluk ve emperyalist bir yan görünürken bir yandan da popülist ve ikameci bir geleneğe dört elle sarıldılar. Stalinizmin faşizme karşı Alman işçi sınıfının ağır mağlubiyet almasına neden olan teorileri, "faşizme karşı halk cephesi" tezi, ulusal kurtuluş hareketlerinin "emperyalizme karşı halk cephesi" teorisine neden oldu.

"Bize özgü kapitalizm"

Araya karışan, "az gelişmiş ülkelerde devrimin taktikleri" saçmalıkları ise, sömürge olmayan ülkelerde de sömürge ülkelerdeki yanlış mücadele taktiklerine neden oldu.

Türkiye'de de "bağımlılık", "azgelişmişlik", "sömürge tipi devrim", "faşizme karşı halk cephesi" gibi "teoriler", esas olarak Rus popülistlerinin geleneğinin yeniden hortlaması anlamına geldi.

"Suni denge" teorilerinden "halka gitme" taktiklerine, halkın ayaklarına gelen devrimcilere aldırılmaması sonucunda "halkı uyandırmak" için halk adına girilen bireysel silahlı eylemlere kadar, popülizmin bir dizi kopmaz ögesi Türk solunda hakim oldu. Popülist geleneğin en sivri yanlarından ve milliyetçi "bize özgü" teorisi de Türk solunda hakim oldu. Buna göre, "bizim ülke özel bir ülkedir, başkasına benzemez, bize özgü yollar vardır, bu yollarla kapitalizmin başka ülkelerde yarattığı kaderi atlatırız, kapitalizm dışsal bir olgudur, bizim ülkede tam gelişemez." Kır gerillacılığında şehir gerillacılığında kadar, Türkiye'de 1970'ler boyunca egemen olan sol anlayış, esas olarak işçi sınıfını görmeyen, işçi sınıfının eylemini görmeyen, onun yerine kendi eylemini ikame eden bir anlayış olarak gelişti.

Stalinizmden etkilenen, sosyalist değil, popülist olan, aşağıdan sosyalizmi değil, ikameciliği savunan, işçiler adına davranan, enternasyonalist değil yurtsever ya da milliyetçi olan bir gelenek olarak yaygınlaştı.

Bugün bile sendikalar yerine yeni türden işçi örgütlenmeleri peşinde koşan, yeni toplumsal hareketlenmelerin gücünün sendikalı işçilerin gücünün yerine geçtiğini savunan, sık sık mahalle meclisleri kuran, Latin Amerika'daki kırsal hareketlerden sosyalizm dersleri çıkartan, örgütlü işçi sınıfının gücünü sürekli küçümseyen bir sol gelenek ne yazık ki sendikalarda, emek örgütlerinde zaman zaman hakimiyet kuruyor.

Bu yüzden sendikalar dernek gibi çalışıyor. Bu yüzden sendikalar işçi sınıfının mücadele ve savunma örgütü olarak görülüyor.

Çünkü stalinizmle beslenen popülist ve ikameci gelenek, sosyalizmi, işçi sınıfının kendi eylemi, kendi hareketinin birleşmesi olarak göremiyor.

Popülizm mi sosyalizm mi?

Sosyalizm mücadelesi, ezilenlerin hareketi içindeki bir dizi farklı geleneğin de mücadelesidir. Popülist akım bu geleneklerin önde gelenlerindedir.

Popülizm marksizme karşı

"Halk", "halkın kutsal değerleri", "halka gitmek", "köylülüğün gücü", "az gelişmiş kapitalizm", "Afrika türü sosyalizm", "vatan cephesi", "Çarpık kapitalizm", "Halk cephesi", "Emperyalizme karşı kurtuluş cephesi", "faşizme karşı halk cephesi" gibi sayısız birbirine benzeyen tespit ve mücadele önerisi popülist geleneğin vazgeçilmez özellikleri arasında ilk sıradadır.

Popülizmin ilk sorunu, kapitalist sistemin nasıl işlediği konusundaki kavrayış yetersizliği nedeniyle, kapitalizme karşı romantik bir tepkisel hareket olmasıdır. Kapitalizm, küresel bir sistem olarak doğar ve tüm dünya üzerinde egemenliği kurarken, hem birleşik hem de eşitsiz bir gelişim seyri izledi.

Bu, farklı ülkelerde kapitalizmin farklı gelişim seyri izlemesi demektir. 19. yüzyılın sonunda kapitalizmin İngiltere'deki gelişimi Rusya'daki gelişimi birbirinden çok farklı yanlara sahipti. İngiltere'de kapitalizmin iki temel sınıfı, patronlar ve burjuvalar arasındaki çelişki çok daha açık ve keskin, Rusya'da Çarlık otokrasisi altında burjuvazi kendine güvensiz bir sınıf olarak şekillendi. İşçi sınıfı ise milyonlarca köylünün yanında sayıca daha küçük bir toplumsal sınıf olarak şekillenmeye başladı.

Rusya'da acılara, yoksulluğa karşı öfkeyle başlayan ilk devrimci mücadeleler, bu yüzden önce Çarlık rejimine ama aynı zamanda kapitalizme de bir tepki hareketi olarak doğdu. Bu tepkide bir dizi sorun vardı. Bu, kapitalizmin Rusya'da gelişmediğini, daha da önemlisi gelişmemesi gerektiğini iddia eden ve toplumsal kurtuluşu köylülüğün hareketinde gören bir tepkisellikti.

Popülist hareketler, bu yüzden ortaya çıktıkları andan itibaren, kapitalizme tepki duyan romantik bir hareket olmanın yanı sıra, en başından itibaren ülkesini, köylülüğünü, halkını yücelten milliyetçi bir öze de sahiptir. Yabancı, halkın değerlerini yozlaştıran, dışarıdan gelen sermaye ve onun yarattığı ilişkiler, egemenliğini kurmadan, hızla yıkılmalıdır.

Bu hızla uyum sağlamak için, toplumsal özgürlük mücadelesi de köylülerin eyleminin ürünü olarak görüldüğü için,

popülistler Rusya'da, daha sonra benzeri geleneklerin hemen her ülkede sırasıyla ve değişik biçimler altında tekrarlayacakları bir adım attılar. Okumuş gençler, aydınlar ve devrimciler, köylüleri bilinçlendirmek üzere köylere akın ettiler. Köylülerle karşılaşan şehirliler, ilk büyük karamsarlığı, köylerde bekledikleri ilgiyi göremediklerinde yaşadılar. Köylüler tarafından karakollara şikâyet edildiler. Köylülerin en yakında açılan fabrikalarda işe girmek için can attığını gördüler. Anlattıkları fikirlerle ilgilenmediklerini anladıklarında ise Rusya'da 1800'lerin sonunda halkına yardım etmek için köylere akın eden binlerce şehirli aydını büyük bir umutsuzluk duygusu kapladı.

Halkın kurtuluşundan halkı kurtarmaya

Bu umutsuzluk, "halkı, köylülüğü bilinçlendirme" hamlesinin başarısızlığı, hızla, popülistlerin, köylülerin hareketi yerine, kendilerinin köylülüğün yerine harekete geçmesi, köylüleri içinde buldukları gaflet uykusundan kurtaracak keskin, bireysel, belki kahramanca ama yığınların uzaktan ve korkarak izledikleri devletle devrimcilerin düelloso şeklinde sürüp giden bir mücadele anlayışına bıraktı.

Popülist hareketin kopmaz bir parçası, ulusal değerlerin korunması, halkın masum değerlerinin savunulması maskesi altında gizlenen milliyetçilikse, bir diğer kopmaz özelliği de kitle hareketleri yerine kurtarıcılar, devrimci örgütlerin, liderlerin, kahramanların eylemlerinin ikame edilmesidir.

Oysa Rusya'da, kapitalizm eşitsiz de olsa aynı zamanda birleşik bir karakterle geliyordu ve dünya kapitalizminin önüne geçilemez bir eğilimi olarak Rusya'da da 1800'lerin ortalarından itibaren sanayi, sanayiye bağlı olarak da bir işçi sınıfı şekillenmekteydi.

Popülist gelenek Rusya'da, 1917 yılında gerçekleşen sosyalist Ekim devrimine kadar varlığını çeşitli şekillerde sürdürdü. Ekim devrimi, popülist geleneğin de sönümlemesine yol açtı. Ama bu, nihai bir son olmadı

Dünyada kapitalizm egemen bir üretim biçimi olarak yaygınlaşırken, Rusya'da kapitalizm egemen üretim biçimi olmuştur. Bu nedenle popülizm, ikamecilik biçimini alırken, kitlelerin eylemi yerine kahramanların ve örgütün eylemini ikame ederken, sadece kapitalizme karşı bir tepkiyi değil, aynı zamanda marksizme karşı bir tepkiyi de ifade ediyordu.

İşçi sınıfının eylemi

Marksizm, "Batının", tüm yalduzlarıyla gelişen kapitalizmin beşiğinde doğan bir gelenek olarak görülüyordu. Üstelik marksizm, sosyalizmi, işçi sınıfının kendi eylemi olarak görüyordu. Karl Marks daha ilk yazılarında, işçi sınıfının kurtarıcılardan kurtarılması gerektiğini, emekçi sınıfların kurtuluşunun emekçi sınıfların kendi eseri olacağını anlatıyordu. Bu yaklaşım, mücadele ettiği ülkede işçi sınıfını görmekten yoksun olan devrimciler açısından kabul edilemezdi.

Popülist gelenek Rusya'da, 1917 yılında gerçekleşen sosyalist Ekim devrimine kadar varlığını çeşitli şekillerde sürdürdü. Ekim devrimi, popülist geleneğin de sönümlemesine yol açtı. Ama bu, nihai bir son olmadı. 1900'lerin başından itibaren, marksizmin bir diğer önemli vurgusu, tarihin sürükleyici gücünün sınıflar mücadelesi olduğu tezi, Rusya'da da doğrulandı. Rus işçi sınıfı şekillenmesini, mücadele düzeyini her düzeyde güçlendirdi. İşyeri direnişleri, kitlese grevler, genel grevlerle, kitlese devrimci hareketlenmelerle, 1905 devriminde olduğu gibi Çarlık rejimine ve patronlara karşı sokak mücadeleleriyle tarihin motoru olduğunu kanıtladı.

Bireysel kahramanlık destanları yerine, polis devrimcilerin düelloso yerine, en büyük kahramanlığın sıradan milyonlarca işçinin kendi eylemi olduğunu gösterdi. İşçi hareketi, işçi sınıfının kendisine özgü mücadele yöntemleri, toplumsal özgürlük mücadelesinin öncülüğünü yapacak bir toplumsal güç olduğunu kanıtlarken, toplumun ezilen diğer tüm kesimlerinin de sözcülüğünü yaparak, milyonlarca köylünün ezilmişliğine son verecek yanıtları üretirken, ezilen ulusların haklarını savunabileceğini göstererek, bireylerin, dinlerin, kimliklerin her düzeydeki özgürlüğünü savunabilecek ve garanti altına alabilecek bir toplumsal örgütlenmeyi kurabilecek tek toplumsal güç olduğunu da doğrulamış oldu.

Yeni dönem yeni

bir sol 2009

22 Mayıs Cuma

16.00 - 17.15 Susurluktan Hrant'a:
Darbe girişimlerini nasıl durduracağız?
17.45 - 19.00 Dünyada ve Türkiye'de krize karşı direniş
19.15 - 20.30 Kürt sorununda çözümün neresindeyiz?

23 Mayıs Cumartesi

11.00 - 12.15 Bir darbe iki sol
12.30 - 13.45 Küresel savaş karşıtı hareketin gücü
12.30 - 13.45 Feminizm mi, sosyalizm mi
14.15 - 15.30 Marks'ın güncelliği
14.15 - 15.30 Berlin Duvarı'nın çöküşü ve yeni bir başlangıç
16.00 - 17.15 Kitlese bir sol muhalefeti yaratmak
17.45 - 19.00 Edebiyat ve Devrim
17.45 - 19.00 Siyasal İslam ve yoksullar
19.15 - 20.30 21. Yüzyılda emperyalizm ve hegemonya mücadelesi

24 Mayıs Pazar

12.30 - 13.45 Uluslararası sosyalist gelenek ve DSİP'in fikirleri
14.15 - 15.30 İki kriz bir çözüm
14.15 - 15.30 Kapitalizm sonrası yaşam
16.00 - 17.15 Kapitalizm çökerken
17.45 - 19.00 Yeni dönem yeni bir sol

Katılım ve iletişim

Diğer şehirlerin de katılımıyla Mayıs ayında İstanbul'da yapılacak Marksizm tartışmaları çeşitli konularda panel, atölye, toplantı, sergilerden ve konserden oluşacak.

Marksizm 2009'da hem yaşadığımız dünyadaki sorunlarımızı hem Marksist geleneği, hem de önümüzdeki süreçte nasıl kampanyalar yapmamız gerektiğini tartışmak istiyoruz.

Marksizm 2009'de toplantı ve panellerin yanı sıra film

gösterimleri, belgeseller, atölyeler, sergiler, müzik dinletileri, edebiyat tartışmaları yapmayı planlıyoruz.

Kampanyaların stantları, kitap stantları, yiyecek, içecek stantları kuruyoruz.

Şehir dışından gelenler için kalacak yer ayarlıyoruz.

Toplantıları katılım davetiye lidir, organizasyona katkı için 3 günlük davetiye 5 liradır.

İletişim: 0535 382 91 07

marksizmtartismalari@gmail.com

www.marksizm2008.com

sosyalist işçi

İş-İklim-Adalet

Kapitalizmin krizi dünya çapında milyonlarca işçinin işinden olmasına neden oldu.

Hükümetler, işçileri değil, elbette şirketleri düşündü, kaynakları şirketlere aktardı, şirketleri, bankaları kurtardı.

Yine de kapitalizm kısa sürede krizi atlutup toparlanacak gibi görünmüyor. Faturayı emekçilere yıkmaya devam edecek.

Üstelik bu sefer, kapitalizm iki krizi aynı anda yaşıyor. Ekonomik sallantının yanı sıra, önlenemezse tüm canlı yaşamını tehdit eden iklim krizi de tüm ağırlığıyla yaşanıyor. İklim değişimi, sayısız örnekle birebir yaşadığımız gibi giderek daha tehlikeli bir boyut kazanıyor.

Bu iki krizin yanı sıra, küresel adaletsizlik 21. yüzyıla damgasını vurmaya başladı. G8, G20, Dünya Ticaret Örgütü, Dünya Bankası ve IMF gibi kendilerini evrenin lordları olarak gören küresel sermaye örgütleri ve devlet birlikleri adaletsizliği derinleştiren uygulamalardan bir an bile vaz geçmiyor. Fakir halklar borç girdabına sürükleniyor, gelişmiş ülkeler içinde zenginlerin lehine zengin-fakir uçurumunu derinleştiriyor.

Öte yandan ırkçılık, milliyetçilik, ezilen hakları baskı altına alan savaşı ve militarist politikalar tüm biçimleriyle ayrımcılık, küresel kapitalizmin ezilenleri bölen politikaları olarak ortaya çıkıyor.

Öyleyse bütün bu sorunlara karşı mücadeleyi birleştiren bir büyük adım atmalıyız. İş, iklim ve adalet sorunlarını bir arada sürdüreceğiz, yaygın, kitlesel bir kampanya, bütün alanlardaki kampanyalara destek olacak, onlara güç katacak bir hareketi örgütlemeliyiz.

Önümüzdeki dönemde "İş-İklim-Adalet" için başlatılacak kampanyayı tüm gücümüzle destekleyelim. Anti kapitalist hareketin meydan okuma gücü ve yeteneğini "İş-İklim-Adalet" kampanyasıyla birleştirelim.

Tarihte bu hafta

30 Nisan

1563 : Fransa Kralı VI. Charles'ın emriyle bütün Yahudiler Fransa'dan kovuldu.

1 Mayıs

1886 : ABD / Chicago'da 8 saatlik iş günü için genel greve giden işçilere Polisin ateş açması sonucu, çok sayıda işçi öldü ve yaralandı. Tutuklanan İşçilerden dördü sahte belge ve tanık ifadelerine dayanılarak mahkeme kararı ile idam edildi.

1889 : II. Enternasyonal, 1 Mayıs'ın, bütün dünyada işçilerin birlik ve mücadele günü olmasını kararlaştırdı.

1906 : 1 Mayıs Bayramı Osmanlı'da işçi ve emekçiler tarafından kutlanmaya başladı.

1925'te yasaklandı.

Kürtler direniyor, elini uzat

Kürtlere ve Kürt örgütlerine gene saldırılıyor. Hertarafta DTP binalarına polis giriyor. Belediye binaları basılıyor. DTP üyeleri göz altına alınıyor.

Kürtler bu baskılara boyun eğmiyor. Bütün Kürt illerinde gösteriler var. Herkes ayakta. Ama saldırı durmuyor. Kürtlere vuruluyor.

14 yaşındaki Seyfi'ye kendisinden 3 defa daha iri bir Özel Güvenlik görevlisi elindeki uzun menzilli silahın dipçiği ile vuruyor. Seyfi'nin kafasını yarıp bırakıyor. Bir başka özel güvenlikçi gelip bakıyor ve o da bırakıp gidiyor.

Sonra bu olayı protesto edenlere polis gene saldırıyor.

Kürtler acılarını bile ifade edemiyor.

Ana TRT şaş var. Kürtçe şarkı söyleyebilirsin ve Hatta Ahmet Türk parlamentoda grup toplantısında Kürtçe konuşabilir.

Kısacası Kürtler saldırı altında.

Diğer tarafta ise Ergenekon operasyonları sürüyor. Son olarak ÇYDD yöneticilerinden Türkan Saylan'ın evi arandı. Göz altına alınmadı. Kıyamet koptu.

Kemalistler ayağa kalktı. Nasıl olurda cüzzama karşı mücadele etmiş saygın Türkan hanım göz altına alınırdı. Hele Baba Beni Okula Gönder kampanyasının saygın koordinatörü Tijen hanım. Darbeyle marbeyle ilgisi yoktu. Çocukları okutmaktan başka derdi yoktu Tijen hanımın.

Doğan medya günlerce tam sayfa bunu anlattı. Tijen hanım göz altı hikayelerini tefrika etti Milliyet

gazetesinde.

Solcu olduklarını söyleyen örgütlerin temsilcileri ÇYDD'yi ziyaret etti.

Ama bunların hiç biri DTP operasyonuna değinmedi. Eleştirmedi. Kürtlerin yanında yer almadılar. Çünkü ulusalcı politika Kürtlere düşman.

Öte yandan Türkan hanımın ve ÇYDD'nin yüzü daha çıplak ortaya çıkmaya başladı.

Türkan hanım kendilerinin kurucu olduğunu ve kendilerinin izni olmadan hi.bir şey yapılamayacağını söylüyor.

DTP operasyonuna sessiz kalanlar Türkan hanımın bu görüşlerine de sessiz kaldılar.

Çözüm içerde

AKP hükümeti Erbil Konferansı'nın çözüm olduğunu söylüyor. Çözümü dışarda arıyor. Oysa çözüm "içerde".

Kürtler DTP'ye verdikleri oylarla bunu kanıtladılar.

AKP 29 Mart seçimlerinin referandum olduğunu söyledi, referandumu DTP kazandı. Hem de büyük bir farkla. Referandumu DTP'nin çözüm politikaları kazandı.

Kürtler şahin politikalara, bombardmana, sınır ötesi operasyonlara değil, barıştan yana politikalara oy verdi.

Hükümet savaşın devamından yana

Kürtler herkesi uyarıyor.

Ellerindeki sınırlı olanaklarla baskıya karşı seslerini çıkarıyorlar. Basının sansürüne uğruyorlar.

şahin politikalar uyguluyor. Halk AKP'ye verdiği oyu geri çekti.

DTP çözüm diyor. Barış diyor. Bizi muhatap alın diyor. Kürtler DTP'ye oy verdi.Kürtler DTP'yi temsilci olarak gösterdi. Onu muhatap aldı.

DTP'nin seçim zaferi farklı. Onlar oylarını yüzde 2 artırmadı. Birçok bölgede yüzde 70'e varan oylar aldılar. Hakkari'de daha da çok. İğdır'ı aldılar.

DTP Kürtlerin tek temsilcisi olduğunu gösterdi.

Muhatap olduğunu gösterdi.

Eğer çözüm aranıyorsa bu ancak DTP'yi muhatap alarak mümkün olur. DTP'yi dışlayan bir çözüm olamaz.

Bu eskiden de böyleydi ama artık daha da net.

Bugün Türkiye'de sosyalistler Kürt halkının temsilcilerinden yana koşulsuz bir destek vermek zorundadır. DTP'ye dönük baskı yerleştiği takdirde bu bütün topluma, işçi ve emekçilere ve sosyalistlere de dönük bir baskı haline gelir.

Kürtler herkesi uyarıyor. Ellerindeki sınırlı olanaklarla baskıya karşı seslerini çıkarıyorlar. Basının sansürüne uğruyorlar.

Dipçikleniyorlar, DTP milletvekilleri polis müdürlerinin saldırısına uğruyor. Biber gazı yiyor.

Hükümet Kürtlerin seslerinin duyulmasını istemiyor. Saldırıarak onları susturabileceğini sanıyor.

Yanılıyor.

Hükümet ve devlet yanılıyor çünkü direniş bitmiyor aksine yayılıyor. Her gün daha çok insan sokağa çıkıyor.

F. ALOĞLU

- Darbeye, Ergenekon çetesine karşıysan,
- Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
- Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
- Küresel krize karşı mücadele etmek istiyorsan
- Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

DSiP'e üye ol!

devrimci
sosyalistlere
güç ver

www.dsip.org

Kitle Grevi ve Sendikalar

Rosa Lüksemburg

sosyalist işçi satıcılarından isteyebilirsiniz

İnsan doğası sosyalizme engel midir?

Bizler hergün kapitalizmin insanlar için en doğal ve en uygun yaşam biçimi olduğu yönünde propagandaya maruz oluyor, dahası buna inandırıyoruz.

Kapitalist sistemdeki eşitsizliğin, rekabetin ve çatışmanın kaçınılmaz olduğu, çünkü bunların insanın biyolojisi ve doğasından kaynaklandığı iddia edilir. Peki bu iddia gerçekten doğru mudur?

Geçen yıl İngiltere'deki bir televizyon kanalında "Kabile" adlı bir program yayınlanmıştı. Büyük Okyanus'taki Anuta adasında yaşayan kabilenin beş üyesi Manchester şehrindeki bir işçi ailesini ziyaret etti. Kendilerine "Manchester şehrinin ve insanların nasıl buldunuz?" diye soran muhabire aynen şu cevabı verdiler: "Gittiğimiz her yerde koca koca binalar ve sayısız evler gördük, ancak ortalıkta bu kadar çok ev varken insanların neden hâlâ sokaklarda uyduğunu anlayamadık. Girdiğimiz her süpermarkette bol miktarda yiyecek gördük, ancak insanların neden hâlâ aç kalıp dilendiğini anlayamadık. Çünkü bizim kabiledede hiç kimse evsiz ve aç değil. Hepimiz elimizdekileri paylaşır ve birbirimizle yardımlaşırız".

Yukarıda sözünü ettiğimiz sorunların insanın doğasındaki kötülüklerden kaynaklandığını söylemek kapitalist düzeni temize çıkarmak demektir.

İnsan doğası nedir?

Bütün insanları diğer canlılardan ayıran ortak özellikler elbette vardır. Aksi takdirde insan türü veya insanlık tarihi hakkında konuşamazdık.

En temel ortak özellik insanın genetik yapısından kaynaklanan biyolojisidir. İki ayak üzerinde durup ellerimizi serbestçe kullanmamızı sağlayan, gelişmiş bir beyinin varlığını mümkün kılan bu genetik yapıdır. İnsanlarla diğer canlı türleri arasındaki asıl farklılık insanların biyolojik özelliklerini kullanım tarzında yatar.

Bir canlı olarak insanın en temel ihtiyaçları bellidir. Bunlar hava, su, yiyecek, giyecek, barınma, ısınma ve uyku. Tarih boyunca insanlar temel ihtiyaçlarını karşılamak için kolektif olarak çalıştılar. Zira insanın tek başına hayatta kalması mümkün değildir.

İnsanların değişimi aslen sosyal bir değişimdir. Çünkü genetik/biyolojik değişim çok daha yavaştır. Örneğin, 10.000 yıl önce yaşamış insanın DNA'sı ile bugün yaşayan insanın DNA'sı karşılaştırıldığında arada pek fark yoktur. Oysa aynı 10.000 yıl içinde insan yaşamı muazzam ölçüde değişmiştir. Dolayısıyla insan davranışı (örneğin açgözlülük ve rekabet) basitçe genetik yapımızdan kaynaklanan kontrolsüz ve değişmeyen bir hareket değildir.

İnsan doğası değişkendir

Çoğu kişi gündelik yaşamındaki tecrübeleri nedeniyle insanların doğuştan aç gözlü ve hırslı olduğunu düşünür. Bunun çok örneği ver gibi görülür. Örneğin, Uzanların, Çiller'in ve Mustafa Özbek'in para ve güç hırsını kim inkâr edebilir?

Buna karşılık, her türlü özveride bulunan ve diğerlerine yardım eden insanlar da var. İzmit depreminde (1999) veya Tsunami felaketinde (2005) hiç tanımadıkları insanların yardımına koşanları örnek olarak verebiliriz.

Gerçek şu ki, aynı insan içinde bulunduğu koşullara göre hem iyi hem kötü, hem korkak hem cesur, hem bencil hem özverili, hem aç gözlü hem yardımsever olabilir. Hangi davranışın ortaya çıkacağı, kişinin deneyimlerine, kendisini nasıl hissettiğine ve koşulları nasıl algıladığına bağlıdır. Ne var ki, bunların

Gerçek şu ki, aynı insan içinde bulunduğu koşullara göre hem iyi hem kötü, hem korkak hem cesur, hem bencil hem özverili, hem aç gözlü hem yardımsever olabilir. Hangi davranışın ortaya çıkacağı, kişinin deneyimlerine, kendisini nasıl hissettiğine ve koşulları nasıl algıladığına bağlıdır. Ne var ki, bunların hepsi toplumun yapısına (sosyo-ekonomik örgütlenme biçimine) bağlıdır.

hepsi toplumun yapısına (sosyo-ekonomik örgütlenme biçimine) bağlıdır.

Örneğin, yazının başında sözü edilen Anuta adasındaki kabiledede paylaşım ve yardımlaşmacı davranış baskındır. Çünkü toplumsal düzen insanları paylaşım olmaya yönlendirmektedir. Bunun tam tersi olarak kapitalist toplum insanları aç gözlü ve rekabetçi olmaya yönlendirmektedir.

Kapitalizm insan doğasının kaçınılmaz sonucu mudur?

En eski yazılı kaynaktan günümüze kadar geçen süre 3500 yıldır. Bu süre içinde insanın sahip olduğu kapasite aynı kalmıştır. Bu durumda sorulacak en basit soru şudur: Eğer kapitalizm insan doğasına en uygun düzen ise, kurulması neden binlerce yıl sürmüştür?

Kapitalist toplum dünyadaki tek toplumsal örgütlenme biçimi değildir. Örneğin, Alaska'daki İnupiat toplumunun örgütlenme biçimi farklıdır. Bu toplumda sosyal ilişkiler balina avına bulunulan katkı (emek veya aletle) ve elde edilen yiyeceğin toplumun tüm üyeleri arasında paylaşılması temelinde gerçekleşmektedir. Yine bu toplumda karşılıklı ilişki içinde bulunan insanlar

(kan bağı olsun veya olmasın) akraba olarak tanımlanmaktadır. Çocuklar hangi aileyle yaşamak isterlerse o aileyi seçme özgürlüğüne sahiptir. İnupiat toplum örneği kapitalist toplumda genel kabul gören iki temel mit ile çelişmektedir: 1) Bireysel özgürlük ile kolektif olarak örgütlenmiş toplum arasında seçim yapma zorunluluğu vardır; 2) Çekirdek aile toplumsal üretim ve yeniden üretimin doğal ve gerekli bir parçasıdır.

İnupiat toplumuyla ilgili çalışmalar yapan B. Bodenham "Bireysel özgürlüğün toplumsal ilişkileri ve kolektif faaliyeti güçlendirdiğini, kolektif faaliyetin ise bireysel özgürlüğe dayandığını" söyler.

Başka bir dünya mümkün

Kapitalist toplum dünyanın her köşesine yayıldığı için başka türlü bir yaşam sanki mümkün değilmiş gibi gözüküyor.

Oysa paylaşmaya ve yardımlaşmaya dayalı olan, herhangi bir sınıfa, cinsiyete ve güce dayalı olmayan toplumsal

yapılar binlerce yıl devam etti ve bazı örnekleri günümüz dünyasında hâlâ var.

Yiyeceklerin paylaşımı ve her bireyin özgür ve eşit olması sadece bir kabileden özgü olmayıp evrensel bir olgudur.

Dünya ölçeğinde yaşanan açlık, yoksulluk ve savaşlar bize kapitalizmin insanın en temel ihtiyaçlarını bile karşılamadığını göstermektedir. Çünkü kapitalizmin temel derdi daha fazla kâr etmektir.

Herkesin temel ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde toplumu yeniden örgütlenme süreci, yani sosyalist toplumu kurmak, devrimci değişiklik gerektirir.

Açlığın ve yoksulluğun ortadan kalkacağı süreç paylaşım ve yardımlaşmacı davranışı öne çıkaracak, dolayısıyla ulusal zıtlıklar, savaşlar, ırkçılık ve cinsel baskı ortadan kalkacaktır.

Sonuçta, sosyalizm mümkün olmasının ötesinde insanlığın ve doğanın kurtulması için elzemdir.

Sosyalist bir dünya mümkündür ve bunun için mücadele etmeye değer.

Tacim Karadağ

Antikapitalist Hareket ve Devrimci Marksistler Alex Callinicos

68 sayfa
4 TL

✓ Yeni bir sol hareketin doğuşu
✓ Devrimciler için ilhamı verici, ama zorlu bir hedef
✓ 1960'lara duyulan özlem: Amerikan SMP'si
✓ Bir Amerikan trajedisi: International Socialist Organization (Uluslararası Sosyalist Örgüt)

sipariş için: zyayinlari@gmail.com

✓ Antikapitalist Hareket ve Devrimci Marksistler ✓ Bolşevikler ve İslam ✓ Günümüzde Emperyalizm ve Marksizm ✓ Estişizler ve Sınıf ✓ Geleceğin Sosyalist Toplumları ✓ İktisadi Sistemimizin Küresel Krize ✓ Sınıfsız Sınıfsızlık Ekonomisi ✓ Kıtlık Green Parti ve Sendikalar

Marxizm

marksizm

sobbetleri

Sıcak sıcak simitçi darbesi

Geçen hafta Cumhuriyet elden gidiyor diye düşünenler Anıtkabir'e yürüdü. Cumhuriyet gazetesinin 19 Nisan tarihli manşeti şöyleydi: "Ataya şikâyet".

Aynı günlerde nedense çok hızlı bir hassasiyet olarak yaygınlaşan "Türkan Saylanlık" etkisiyle, Üniversite Öğretim Üyeleri Derneği de "Kaygılıyız" pankartı açarak yürüyüşü yaptı.

Anıtkabir'e yapılan yürüyüşte, "Bilime uzanan eller kırılın" sloganı atılmış.

Ergenekon'un 12. dalgasında tutuklanalar arasında Prof. Dr. Mehmet Haberal da var ya! Türkan Saylan da cüzamla savaşıyor önemli bir akademisyen ya! Bu yüzden uyanık göstericiler, "Bilime kalkan eller kırılın" yazan pankartlar taşımış.

Şunu unutmuyorlar ama: Bu toplumda büyük bir kalabalık, tutuklanan ya da gözaltına alınan insanların, cüzamla çok iyi savaştılar, çok başarılı böbrek ameliyatı yapıyorlar diye gözaltına alınmadığını biliyor. Gözaltına alınanlar, darbe planlayan, demokrasiyi lağvetmeyi hedefleyen, bunun için insan öldüren bir kontrgerilla örgütüne üye olma ihtimalinden dolayı gözaltına alınıyor ya da tutuklanıyor.

Bu insanlar, Kürt illerinde Kürt gençlerini ensesinden kurşunladıktan sonra asit kuyularında yakan darbecilerle işbirliği yapmış olabilirler diye soruşturmaya uğruyor.

Hrant Dink'i katleden, Danişay'a kanlı saldırıyı örgütleyen, Cumhuriyet gazetesini bombalayan örgütlerle ilişkili mi değil mi diye öğrenmek için sorgulanıyor Türkan Saylanlar.

Türkan Saylan arkadaşınız mı? Bu toplumun umurunda değil! Sizin arkadaşınız darbeci olamaz mı? Neden? Sizin arkadaşınız olduğu için mi?

Yoksa profesör olduğu için mi? Yüksek rütbeli askerler olamaz, mühendisler olamaz, doktorlar olamaz, profesörler olamaz, siyasiler olamaz, emniyet amirleri olamaz, gazeteciler olamaz, bürokratlar olamaz...

O zaman kim kalıyor geriye? Simitçiler. Ümit Kıvanç'ın bir toplantıda söylediği gibi, "Simitçilerin darbe yaptığını gördünüz mü hiç?"

Türkan Saylanlar kuşkusuz biliyor simitçilerin darbe yapamayacağını. Bir darbenin gerçekleşmesi için toplumsal bir destek, psikolojik bir ortam, kitlesel bir onay, akademik bir destek, bürokratik bir uyum, hukuksal bir destek, medyatik bir yaygara gerektiğini de kuşkusuz biliyorlar.

Provokasyon gerekir darbe için! Silah gerekir! Öncesinde cinayet gerekir, toplumsal huzursuzluk gerekir, istikrarsızlık gerekir, kitlesel destek gerekir, bol miktarda asker gerekir. Darbelere sonra "Akademik hayatın" sona erdiğini gördünüz mü?

Darbelere sonra kim yazar darbecilerin hukukunu? Kenan Evren yazmış olamaz 12 Eylül Anayasasını. Böbrek ameliyatları da sona ermez, cüzamla savaş da darbelere sonra.

Sona eren tek şey demokrasidir. Kısıtlı, beğenmediğimiz, genişlemesi, daha gerçek bir demokrasiye benzemesi için her gün mücadele ettiğimiz siyasal alan, seçme seçilme hakkı, sendikaların ve basının özgürlüğü, kısıtlı da olsa örgütlenme özgürlüğü, ifade etme ve düşünme özgürlüğü sona erer.

Miting yapma özgürlüğü sona erer.

Ekmek için mücadele etme hakkı elimizden alınır. "Hepimiz Kürt'üz, hepimiz Ermeni'yiz" diyemez hiç kimse bir daha.

Darbe çocuk oyunu değildir.

Bu yüzden, darbecilerin 17 Mayıs'ta Ankara'da yapmayı planladığı yeni dalga Cumhuriyet mitinglerine katılacak olanlar, olur da kalabalık bir miting olursa gözleri kamaşıp "emek ekseni eksik, sendikalar da katılmalı" diyecek olanlar, 17 Mayıs'ın safları kesin bir biçimde belirleyeceğini bilerek o eyleme katılmalılar.

Türkan Saylan'ın 2007'deki üçüncü Cumhuriyet mitinginde konuşturulmamasının nedeninin, "Ne darbe ne şeriat" düşüncesini savunması olduğu söyleniyor. Demek ki doğrudan darbeyi savunanların mitingiymiş o.

17 Mayıs da doğrudan darbeyi savunanların mitingi olacak, saflar net bir biçimde belirlenecek.

Şenol Karakaş

Kitaplık

HER
HAFTA
BİR
KİTAP

Popülizmin acımasız eleştirisi

Halkın Dostları Kimlerdir? Sosyal-demokratlarla nasıl savaşırlar?

Sol Yayınları, 1996

231 sayfa, 10 lira

8 Nisan 1887'de Lenin'in ağabeyi Rus Çarı'na suikast girişiminde bulunduğu için idam edildi. Lenin 17 yaşındaydı ve bu onun için bir şoktu. O güne pozitif bilimlerle meşgul olan ve ağabeyinin siyasetle ilgilendiğinin farkında bile olmayan genç Lenin bir tercih yapmalıydı. Ya ağabeyini yolundan yürüyecek ve Narodnik olacak ya da siyasetten bütünüyle kaçacaktı. Lenin bu kararı hemen vermedi ve bütün zamanını okumaya ayırdı. Marksist kaynaklara ulaştı. Okuma dört yıl sürdü. Öğrenci gösterilerine katıldı, hatta gözaltına alındı. Ama o daha çok vereceği kararlar ilgileniyordu. Nasıl bir yol izlemeliydi?

Rus Çarlığı zorba bir devlettir. İşçiler, köylüler, yoksullar polis baskısı altındaydı. Muhafız yayınları basmak ve sendika kurmak yasaktı. Bunu yapanlar en iyi ihtimalle Sibirya'ya sürgüne gönderiliyordu. Ancak baskı ve zorbalık direnişi de yaratıyordu. Geri bir köylü ülkesi olan Rusya'da muhalefetin bayrağını Narodnikler yani Halkın Dostları yapıyordu. Narodniklere göre devrimci mücadelenin tek bir yöntemi vardı, bireysel terörizm. Çarı, bir bakanını ya da bir polis müdürünü vurarak halka zorbaların aslında yenilebilir olduğunu göstereceklerdi. Değişimin öznesi köylülerdi. Rusya, Batı'daki gibi kapitalizmi yaşamadan ortaklaşmacı köylü toplulukları üzerinden sosyalizme geçebilirdi. Bilinçli ve silahlı eylemlerin iradi müdahalesi Çarlığı yıkacaktı.

Lenin, ağabeyinin idamından derinden etkilendi, ama duygusal bir karar verdi.

Lenin ağabeyinin yolunu izlemedi. Okumaları onu kapitalist toplumun marksist eleştirisinin haklılığına ikna etmişti. Narodnik hareketin Çarlığa karşı mücadelesinin taşıdığı radikalizm ve fedakarlığı teslim eden Lenin, fikirlerinin ve mücadele yöntemlerinin tamamen yanlış olduğunu gösterdi. "Halkın Dostları kimlerdir? Sosyal-demokratlarla nasıl savaşırlar?" adlı kitap Lenin'in Narodniklere dönük marksist eleştirisinin bir ürünüdür. 1894'te gizlilik içinde dağıtılan Lenin'in yazıları marksizmin Rusya koşullarında yorumlanması ve Narodniklerin fikirlerinin olgularla çürütülmesine dayanır. Onlarca kaynaktan yararlanmış, Marks'ın Kapital'deki yöntemini izleyerek Rus toplumunun sınıfsal yapısına dair bir çok istatistiğe yer

vermiştir. Kitabın önsözünde ise Karl Marx'ın fikirlerinin çarpıcı bir özetiyle karşılaşırız.

Lenin'in yaşadığı trajedi bu topraklarda yaşayan bir çok devrimci için tanıdık. Narodniklerin fikirleri de. Bir çok örgüt işçi sınıfının merkezi rolünü yadsıyor onun yerine halkı, içinde birbiriyle zıt çıkarlara sahip sınıfların bulunduğu toplumun hareketini savunuyor. 1970'lere ve bir ölçüde 1980'lere halkla devlet arasındaki suni dengeyi yıkacak olan bireysel terörizmi benimseyen bir çok akım damgasını vurmuştu. Artık bunlar nadir, ama popülist fikirler yaşamaya devam ediyor. Lenin'in Narodnizm eleştirisi güncelliğini koruyor.

Selim Işık

YAŞAM SAVUNUSU

Doğanın da, hayvanların da ne haklarını savunacak 'avukatları', ne çıkarlarını koruyacak 'sendikaları', ne de 'oy hakları' var. Görev 'yaşam savunucuları'na düşüyor... Unutmayın! Türcülük de, tupkı "ırkçılık" ve "cinsiyet ayrımcılığı" gibidir.

Yüzleşme çoğu zaman insanı daha sağlıklı kılıyor. Bu yüzleşme, insanın kişisel tarihinde yaşadıklarıyla, gündelik hayatında karşılaştıklarıyla da olsa; sonucundaki 'gerçeği bulma hal'i', çok rahatlatıcı, hafifletici. Üstelik hem fiziksel, hem de ruhsal açıdan. Hele, söz konusu olan, koca koca toplulukların, toplumların tarihiyle yüzleşmesi ise... Süreç hem çok sancılı, hem çok uzun olabiliyor. Kolay değil tabii, yıllarca ve yıllarca beyinlerin içine zerk edilerek pompalanmış, ortaya çıkan gerçeklerle taban tabana zıt olmasının kişilerde yarattığı yıkım hal'i. Ama yaşanan geçici yıkımın ortaya çıkardığı ruh halinin, gerçeklerle yüzleşme sonunda yarattığı "arınma" ve hafifleme...

***
Merdiven kenarlıklarına dizilmiş yanan mumlar, duvarlara asılmış kırma uğramış dönemin aydınlarının resimleri... 24 Nisan 2009 günü, İnsan Hakları Derneği İstanbul şubesinde düzenlenen "Ermeni Aydınlar ve 24 Nisan 1915 / Tutuklandılar, Sürüldüler, Mezar Taşları Bile Olmadı" temalı etkinliğin yapıldığı Tophane'deki 'Tütün Deposu Kültür Merkezi'nin daha merdivenlerini çıkarken yaşadığım duygu seli de bu ruh halinin yansıması gibiydi. Zorlu mücadelelerle bir "tabu" yıkılmış, bu topraklar üzerinde, aslında çok da uzun sayılmayacak bir süre önce yaşananlarla yüzleşme olanakları düne göre, biraz daha artmıştı sanki.

Neden tutuklanmışlardı, neden sürülmüşlerdi, neden bir mezar taşları bile yoktu? O zamanki nüfus yoğunluğu içinde büyük bir dilimi ifade eden 2 milyonluk bir toplulukken, bugün nasıl 50 bin kişi kaldılar?.. (İstanbul Patrikhanesi'nin 1913'te yaptığı nüfus sayımına göre Ermeni nüfusu yaklaşık 2 milyondur. Cumhuriyet dönemine

Gerçekler acır, yüzleşme rahatlatır...

intikal eden ve 170 bini Anadolu'da, 130 bini İstanbul'da yaşayan Ermeni nüfusu 300 bindi.)

Hep sorulması aydınlanması gereken, tarihiyle yüzleşme insanı çok rahatsız eden sorular, sorular ve acıtan gerçekler!..

Yakın tarihi konusunda bu kadar 'bilgisiz' ve şişirilmiş yalan yanlış bilgilerle donatılmış bir toplum sağlıklı davranabilir mi? Kaçımız, insan yaşamı için uzak, fakat toplumsal olaylar açısından çok da uzak sayılmayacak bir zaman diliminde yaşanan "1896, Osmanlı Bankası baskını" biliyoruz mesela? Örnekler çoğaltılabilir. (Merak edenler, Atilla Tuysun'un Türkçe'ye çevirip, bizzat baskını yapan kişilerden biri olan Garo'nun anılarından yayına hazırladığı Belge Yayınları'ndan çıkan "Osmanlı Bankası / Armen Garo'nun Anıları" kitabına başvurabilirler.)

ABD BAŞKANININ AĞZINA BAKMAK

Her yıl ABD başkanlarının ağzından "soykırım" tanımlaması çıkmasını diye milyarlarca dolarlık bütçelerle lobi şirketlerine ülkenin kaynakları peşkeş çekilen 24 Nisan'da gerçekte ne oldu peki?

Yüzleşme, merak etmekle başlar elbette... Merak edenlerin ve gerçeklerle yüzleşmek isteyenlerin çoğalması için aşağıdaki satırları, "Ermeni Aydınlar ve 24 Nisan 1915 / Tutuklandılar, Sürüldüler, Mezar Taşları Bile Olmadı" toplantısında Av. Eren Keskin'in yap-

tiği sunumdan aldım.

"24 Nisan 1915 İstanbul tutuklamaları bir toplumun tüm maddi ve manevi varlığıyla birlikte imha edilmesi sürecinin başlangıcı simgeledi. 24 Nisan 1915'te İstanbul'da, zamanın Osmanlı toplumunun, sanat, edebiyat, düşünce ve kültür dünyasının en parlak temsilcilerinin de aralarında bulunduğu 220 kişi tutuklandı. İlk önce Merkez Cezaevi olarak kullanılan Mehterhane'ye, ertesi gün Sarayburnu'na götürüldüler ve orada kendilerini bekleyen bir gemiye bindirildiler. Gemi onları Haydarpaşa tren istasyonuna götürdü. Oradan da Anadolu'nun içlerine doğru yola çıkarıldılar. Kendilerine, nereye götürüldüklerine ilişkin bir bilgi verilmedi. Geceyi Eskişehir'de geçirdikten sonra doğuya doğru yolculukları devam etti. Bir grup Ayaş'a, bir grup Çankırı'ya götürüldü. Ayaş'a götürülen 70 kişiden 58, Çankırı'ya gönderilen 150 kişiden 81'i öldürüldü..."

Öldürülenler arasında, döneminin önde gelen entelektüelleri, eline kalemden başka silah almamış ve geriye bir mezar taşı bile bırakmadan yok olup giden şairler, yazarlar, gazeteciler, doktorlar, milletvekilleri vardı. Onların yalnızca Ermeni dili, kültürü, düşünce ve bilim dünyası için değil, o zamanın Osmanlı toplumu için de, bugün hepimizin dünyası için de bir kayıptır..."

***

Gerçekler acır, yüzleşme ise, rahatlatır... Yüzleşme, bir toplum ve o toplumun siyasi temsilcileri için, her yıl ABD başkanlarının ağzına bakıp "o kelimeyi" söylememesi için çırpınmaktan ve dua etmekten daha alçaltıcı değildir...

Yalçın Ergüdoğan
yalcin.ergundogan@sesonline.net

Araştırma görevlileri YÖK'e yürüdü

Sİ Ankara - Araştırma görevlilerinin iş güvencesinden mahrum bırakılarak burslu öğrenci statüsüne konulmasına neden olan 50/d maddesi, doktorasını bitirmiş araştırma görevlilerinin emeklerinin hiçe sayılıp üniversitelerle ilişkilerinin kesilmesinin önünü açıyor. İş güvenceleri olmadan istihdam edilen, farklı illerden gelen araştırma görevlileri 24 Nisan cuma günü YÖK Kanununun 50/d maddesinin kaldırılması için YÖK'e yürüdüler. 300 kişinin katıldığı eylemde 'biz kalıyoruz YÖK gitsin', 'özgür bilim demokratik üniversite' sloganları atıldı. Bu zamana kadar değişik illerde yapılan eylemlerde olduğu gibi bu eyleme de yanıt vermeyen YÖK başkanı Yusuf Ziya Özcan sloganlarla eleştirildi. Eyleme katılan araştırma görevlileri iş güvencesi kazanana kadar yılmadan mücadeleye devam edeceklerini açıkladı.

Damla Çimen

Şirket kârları değil, insan ve canlı yaşamı

Küresel Eylem Grubu, iklim değişikliğine karşı altıncı mitingini 25 Nisan'da gerçekleştirdi. "Küresel ısınmayı durdur, gezegeni kurtar" başlıklı mitingde kapitalist sınıfın fosil yakıtlara dayalı enerji tercihleri mahkum edildi. Güneş ve rüzgar enerjisine yatırım yapılması talep edildi. 6 milyar insanın ve canlı yaşamının tehdit altında olduğunu söyleyen KEG küresel ısınmaya karşı çözümün işsizliğe ve yoksulluğa da çözüm oluşturacağına slogan ve pankartlarla ifade etti.

İklim aktivistleri, Kadıköy'de Tepe Naitilus önünde toplandı. Buradan Kadıköy İşkele Meydanı'na yürüyen binden fazla eylem-

ci "şirketleri değil, gezegeni kurtar", "iş-iklim-adalet", "kömürü geç rüzgarı seç", "nükleer santral çatlar patlar" sloganlarını attı. Çernobil felaketi sonucu Karadeniz'de doruğa çıkan kanser hastalığının aramızdan aldığı müzisyen ve Barışrock aktivisti Kazım Koyuncu anıldı.

Bazı eylemciler evlerinde hazırladıkları dövizleri taşıırken bir çok kişi eyleme çocuklarıyla gelmişti. KEG kortejinin çoğunluğunu 20 yaş altı gençler ve kadınlar oluşturuyordu. 10 metrelik barış bayrağını taşıyan KEG korteji yürüyüş oturdur, kalktı, bağırды ve koştu.

Miting alanında bir çok kampanya standları ve

bildirileriyle yer aldı. Açılış konuşmasını KEG aktivisti Nuran Yüce yaptı. Yüce, küresel ısınmanın sorumlusu olan şirketleri teşhir etti. Diğer konuşmacıları iklim aktivisti ve Açık Radyo yapımcısı Ömer Madra, Mor ve Ötesi'nden Kerem Kabadayı ve Yeşiller Partisi'nden Ümit Şahin'di. Konuşmacılar insanları iklim değişikliğine karşı harekete geçmeye ve hükümetler üzerinde baskı kurmaya çağırdı.

Konuşmaların ardından Marsis, Taner Öngür ve Serap Yağız şarkılarıyla topluluğu coşturdu. Bir sonraki KEG eylemi, tüm dünyayla birlikte Aralık ayında.

belere karşı demokrasiyi savunmanın önemli olduğunu söyledi.

Roni Margulies, 27 Nisan muhtirasının son cümlesinin Hrant Dink'in cenazesine katılan yüz binlerce insanı hedef aldığını, Ergenekon örgütünün darbe girişimlerine karşı mücadele etmenin çok önemli olduğunu vurguladı.

Toplantı salondan yapılan konuşmalarla devam etti.

"Bir muhtıra gecesi ve ben"

Sİ İstanbul - Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu, 2007 yılının 27 Nisan akşamı saat 23.00'da internette yayınlanan Genelkurmay Muhtirasının yıl dönümünde bir toplantı yaptı.

Saat 18.30'da Taksim Hill

Otel'de yapılan toplantıya Ayhan Aktar, Zeynep Tanbay, Roni Margulies konuşmacı olarak katıldılar.

Zeynep Tanbay yaptığı açılış konuşmasında tüm darbelere karşı çıkmanın ve darbe tehdidi sona ermiş gibi davranmanın önemini vurguladı.

Ayhan Aktar, 27 Nisan muhtirası verdiliğinde Kıbrıs'ta olduğunu vurgularak neler hissettiğini, dar-

Toplantılar Etkinlikler

1 Mayıs İstanbul'da Taksim'de, Ankara, İzmir, Bursa alanlardayız! DSİP

Yeni d nem yeni

bir sol
2009

Bilgi Üniversitesi Dolapdere yerleşkesi

Ayrıntılı bilgi için: 0536 822 15 99

DSİP
toplantıları

1 Mayıs ve işçi sınıfının gücü

30 Nisan
Perşembe, saat:19.00
Kadıköy
Sakız sokak No 18/2
(Şifa Hastanesi karşısı)

1 Mayıs ve işçi sınıfının gücü

30 Nisan
Perşembe, saat:19.00

Beyoğlu
İstiklal Caddesi
Bekar Sokak No: 16/3

1 Mayıs ve işçi sınıfının gücü

30 Nisan
Perşembe, saat:19.00

Ankara
Bayındır-2 Sokak 30/9
Kızılay/Ankara

Küresel Eylem Grubu
Her Salı 19.00'da toplanıyor.
İstiklal Caddesi
Bekar Sokak No: 16/3

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu her Çarşamba 19.00'da Kadıköy'de toplanıyor

MEPHİSTO KİTABEVİ
ÜST KATI

DSİP
dsip.org.tr
sosyalistisci.org

internet

ozurdiliyoruz.com
barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseylem.org
durde.org
hranticinadaleticin.com
7omilyonadim.org

Sosyalist İşçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm
-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımını kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim
-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm
-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdır. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti
-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

Haksızlıkları, mücadelenizi, yorumlarınızı bize yazın
sosyalistisci@gmail.com

***

İnternette devrimci adres:
www.sosyalistisci.org
her hafta güncelleniyor,
tıklayın!

Homofobi ve transfobi insanlık suçudur

17 Mayıs'ta Ankara'da Uluslararası Homofobi Karşıtı buluşma gerçekleşiyor. KAOS GL Derneği tarafından üç yıl önce başlatılan etkinlikle bu yıl Ankara dışındasda, İstanbul, İzmir, Bursa, Diyarbakır ve Van'da gerçekleşiyor. 17 Mayıs günü geyler, lezbiyenler, biseksüeller, transeksüeller ve heteroseksist baskıya karşı olanlar Ankara'da bir yürüyüş gerçekleştirecek. Sosyalistler eşcinsellerin kurtuluş mücadelesini destekliyor. Eşcinseller özgürleşmeden heteroseksüeller de özgürleşemez!

İnsanın doğaya yabancılaştığı, insanın insanı sömürdüğü bu dünya adaletsiz bir yer. Eğer kendi cinsinize ilgi duyuyorsanız ya da toplumsal olarak size yüklenen cinsel kimliğin dışında yönelimlere sahipseniz adaletsizlik ikiye katlanıyor. Geyler, lezbiyenler, biseksüeller, transeksüeller için bu dünya yaşanmaz bir yer.

Tarih boyunca eşcinsellik her var oldu. Sadece insan toplumları değil, doğada da eşcinsellik hep vardı. Ancak tarihin bir anında tüm insanlar heteroseksüel olmaya, olmayanlar ise dışlanmaya, horlanmaya, hakarete alınmaya, tecrit edilmeye, aç bırakılmaya ve öldürülmeye başlandı.

Neden? İnsanların 'normal' ya da 'anormal' olmasına kim karar verebilir? En özel ve insani olan yan cinsellik hakkında neden devlet belirleyicidir? Kadınsı olmaktan ölesiye korkan bireyin nefreti nereden kaynaklanıyor?

İnsanların bir bölümünün sadece cinsel yönelimleri farklı olduğu ve düzen tarafından anormal kabul edildiği için dışlanması kabul edilemez. Sosyalistler her türlü baskıya karşıdır ve ezildikleri için eşcinsellerin yanındadır.

Toplumdaki hâkim fikirleri belirleyen zenginliği ve gücü elinde tutanlardır. Tarih boyunca eşcinsellere karşı nefreti iktidarlar körüklediler. Şiddet ve ayrımcılık devlet eliyle uygulandı. 'Normal' ya da 'anormal'

olanın ne olduğuna onlar karar veriyor. Uzun yıllar boyunca egemen sınıflara hizmet eden üniversite kürsüleri eşcinselliği sapkınlık olarak gösterdi. Ancak 1970'lerden bu yana bilim insanları bir çok araştırma ve bulguyla eşcinselliğin heteroseksüellik kadar normal olduğunu ortaya koydu. Modern tıp ve psikiyatri eşcinselliğin bir varoluş biçimi olduğunu bugün kabul ediyor. Ancak egemen sınıf tarafından bu gerçek hala reddediliyor.

Devlet, cinselliği düzenliyor. Kural koyuyor. Onlara göre önemli olan paranın belli ellerde toplanması. Sömürülecek yeni işçi kuşaklarının yaratılması. Bu

yüzden cinsellik doğurganlıkla özdeşleştiriliyor ve kadınların ezilmesi demek olan aile kurumu ayakta tutuluyor. Ancak cinsellik doğurganlıkla özdeşleştirilemez. İnsanlar üreme amacının dışında da sevişirler. Sadece doymak için değil haz almak için de bir yemek kültürünün var olması gibi. Devlet, kapitalist toplumun devamı için insana ait ve özgür bir alan olması gereken cinselliğe bu yüzden itina ile müdahale ediyor.

Heteroseksizm, yani sadece kadın ve erkeğin ilişki kurabileceğini savunan anlayış her yeni doğan kuşağa aktarılıyor. Çocuklar ve gençler bu kalıba sokul-

mak isteniyor. Eğitim müfredatı bütünüyle bu fikri empoze ederken, ırkçı ve muhafazakar politik akımlar eşcinselleri doğrudan hedef alıyor. Bireye ait en özel alan olan cinselliğin ayarı baştan bozuluyor. İnsanlar sabit erkeklik ve kadınlık rollerine hapsediliyor. Ahlak ve inanç sistemleriyle yasaklanmış olanın varlığı ya da bir anlığına hissedilmesi egemen sınıfın fikirleriyle düşünen sıradan insanı önce korkuya sonra da nefrete yönlendiriyor.

Eşcinsellere dönük saldırı, cinayet, taciz, aşağılama, iş vermemesi gibi her türden suçun kaynağı sömürünün devam etmesi içindir. Eşcinsel varoluş düzenin tüm hiddetine üzerine çekiyor. Çünkü sistemin üzerinde yüklediği heteroseksist temeli dinamitliyor. Sabit cinselliğin olmadığını gösteriyor ve egemen ahlak anlayışına hayattan karşılık veriyor.

Tarihte eşcinselliğin ve genel olarak cinselliğin özgürce yaşandığı uzun dönemler oldu. Ancak son 400 yıldır eşcinseller üzerindeki baskı ve şiddet katmerlenerek arttı. Hitler ve Naziler, yüz binlerce eşcinseli gaz odalarında öldürdüler. Stalin ve Rus bürokrasisi onları akıl hastanelerine kapattı, adalarda tecrit etti, zorla tedavi adı altında ölüme itti. İrkçi ve faşist örgütlenmeler sürekli olarak heteroseksüelleri eşcinsellere karşı kışkırttı. Dünyanın dört bir yanında binlerce eşcinsel sokak ortasında vahşice öldürüldü. Kim devletler ise daha pratik bir çözüm buldu. Eşcinselliği idam ile cezalandırdı.

Eşcinseller özgür olmalıdır. Kimse cinsel yönelimlerinden dolayı öldürülmemelidir. Sosyalistler için homofobiye ve transfobiye karşı olmak ırkçılığa ve savaşa karşı olmak kadar açık ve tartışmasız bir tutumdur. Eşcinsellerin ve heteroseksüellerin özgürlük için birlikte mücadelesi nefrete ve nefreti yaratan toplumsal koşullara son vermelidir.

Cinsellik: İnsanlar arasındaki en dolaysız ve ilişki biçimi. Sadece doğurganlık ve üreme değil, haz ve mutluluk alanı. Binlerce yıl özgürce ve kural dışı yaşandı. Ailenin, devletin ve özel mülkiyetin doğuşuyla baskı altına alındı.

Heteroseksüellik: Karşı cinsle ilgi duymak. Erkek ve kadın arasında.

Eşcinsellik: Kendi cinsine ilgi duymak. Erkekle erkek ya da kadınla kadın arasında. Antik Yunan'da ve Osmanlı toplumunda hakim ilişki biçimidir.

Biseksüellik: Her iki cinsle de ilgi duyabilmek.

Trans yönelimler: Doğuştan gelen biyolojik cinsiyetine rağmen karşı cinsle dönüşen ya da karma olan. Kadından erkeğe, erkekten kadına dönüşmek.

Heteroseksizm: Erkek ve kadın arasındaki cinselliği tek cinsellik olarak kabul etmek. Cinselliği doğurganlıkla özdeşleştirmek. Aile kurumunu olmasız olmak görüp farklı cinsel yönelimleri sapıklıkla suçlamak. Farklı cinsel yönelimlere sahip insanları baskı altında tutmak.

Homofobi: Kadınsı olmaktan duyulan korku ve bundan kaynaklanan 2 bin yıllık nefret. Kökeni Lut Peygamber'in kendi kaviminin yozlaşmasına, erkek kölelere sistematik tecavüze karşı çıkışındır. Ancak tek tanrılı dinlerin hakim yorumları ve egemen ideolojiler tarafından eşcinsellerin yaşatılmaması aracına dönüşmüştür.

Transfobi: Bir erkeğin kadın ya da bir kadının erkek gibi giyinip görünmesinden yaşamından korkmak ve nefret etmek.

Cinsiyetçilik: Erkeğin kadından üstün ve birincil cins olduğunu olduğunu ileri süren egemen fikir. Cinsiyetçiliğe göre kadın zayıf ve güçsüzdür.

Ayrımcılık: Dünyanın büyük bölümünde homofobi ve transfobi bir devlet politikası. Eşcinseller heteroseksüellerle eşit haklara sahip değil. Eşcinsellik ya da transeksüellik dünyanın bir çok yerinde ve Türkiye'de hala bir öldürülme gerekçesi.

Cinsel devrim: 1968'de dünya kapitalizmine karşı büyük isyan eşcinsellerin kurtuluş mücadelesinin de başlangıcıdır. 1968'in aktivistleri "hepimiz biseksüel" sloganını öne sürmüştü. Cinsellik araştırmaları gösteriyor ki biyolojik cinsiyetimizin dışında kişiliğimizin bir parçası olan cinsel yönelimlerimiz var. Bunlar statik değil, tamamen değişken.

**17 Mayıs 2009, Pazar,
ANKARA**

Homofobiye Karşı Yürüyüş

Buluşma Saati: 13:00

Kurtuluş Parkı Vedat Dolakay
Nikâh Salonu önünde
buluşuyoruz. Oradan Kolej
Kavşağından, Yüksel Caddesi
İnsan Hakları Anıtı'na Yürüyoruz.

www.antihomofobi.org